

TANRI'NIN
YEREL KİLİSE
İÇİN TASARISI

Nigel LACEY

Tanrı'nın Yerel Kilise İçin Tasarısı

[Nigel Lacey](#)

Telif Hakkı/Copyright Nigel Lacey, 2014

E-Kitap [Hristiyan Kitaplar](#) tarafından yapıldı. Daha fazla ücretsiz kitap indirmek için [sitemize ziyaret edin](#).

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)

Önsöz

1983 yılında, yerel kilise yaşamı ve uygulaması, Bethesda, Stowmarket'te, hafta ortası Kutsal Kitap çalışma hizmetinin konusuydu. Bu hizmete eşlik eden notlar, büyük ölçüde okundu ve tartışıldı; Tanrı'nın cömertliğiyle, geniş bir okuyucu kitlesine yardımcı olması adına bir kitap haline dönüştürülmesine karar verildi.

Eğer kilise konusunu daha derin bir şekilde okumak isterseniz bu web adresinden ***Kilise: Başlangıç Tarihine Giriş*** satın alabilirsiniz.

http://www.idefix.com/kitap/haberci/firma_urun.asp?fid=4218-5

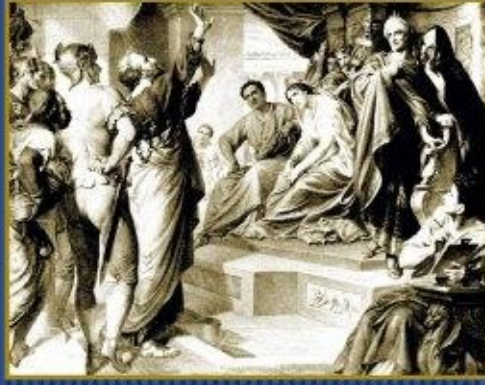
Kutsal Kitap
Çalışma Serisi

KİLİSE

BAŞLANGIÇ TARİHİNE GİRİŞ

Kutsal Kitap'taki Elçilerin İşleri Bölümünden
Hıristiyanlığın Esas Başlangıcı Üzerine
Bir Açıklama

Rev. Turgay Üçal
Derek Malcolm

1. Hayati Bir Konu

Yerel kilise, Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'nın Rabbimiz İsa Mesih'i yüceltmek adına oluşturduğu özel bir kurumdur. Dünya, Şeytan'ın ardından gitmektedir. Şeytan'ın kötülüğü ve etkisi bütün insanlarda ve dünyasal kurumlarda hissedilir, ama yerel kilise Mesih'e aittir ve öncelikli görevi Mesih'i temsil etmek ve iman etmeyen günahkârların yaşadığı, düşmanlık gösteren bir çevrede O'nun görkemli ismini yüceltmektir. Kilise, bizi karanlıktan görkemli ışığına çağırmış olanın yüceliğini ve övgülerini göstermelidir. Melekler ve yüceltilmiş kutsallar Tanrı'ya cennette tapınırlar, yerel kilise de yeryüzünde O'na tapınır ve hayranlığını gösterir. Bizler ancak, Tanrı'nın yeryüzünde halkına uzattığı mükemmel ve eşsiz ayrıcalığa hayran kalabiliriz. Sonsuz yücelikte, bizler hiç şüphe duymaksızın O'nu övmeliyiz. Fakat hala bu dünyada yaşarken, eğer bir kilise, itaatsizlik ve göz ardı ederek Kutsal Yazılar'ın gerektirdiklerini yaşamında ve uygulamada yok sayıyorsa, bu ulu çağrıyı yerine getiremez. Kilise, Rab'bin düşüncesini öğrenebilmek için Kutsal Yazılar'ı araştırmalıdır.

Bunun yanı sıra, yerel kilisenin, Tanrı'nın krallığını genişletmek için bu dünyada kullandığı özel aracı olduğunu anlamaktayız. Tüm Hristiyan aktiviteleri bunu baz almaktadır- yurtta ve yurt dışında misyon çalışmaları, imanlılara hizmet, merhamet eylemi ve Hristiyanların yardım hizmetleri. Vaizler, müjdeciler, kilise görevlileri kutsalların yerel paydaşlığından çıkmalı ve bu paydaşlık, Hristiyanların ruhsal şeylerde yaşadığı, ilerleme kaydettiği ve geliştiği saf, temiz ve sağlıklı bir çevre olmalıdır. Bütün bunlar, kilisenin Tanrı'nın Sözü'ne göre yaşamayı sürdürmesinin öneminin altını çizmektedir.

Şeytan'ın ve yardımcılarının kiliselerin yıkımları için çabalaması şaşkıncı gelmemelidir. Onlardan nefret eder; onları kontrol altına almak ve bireysel Hristiyan yaşamları sıkıntıya sokmak için tanıklıklarını yok etmek için büyük bir gayret gösterir. Bir imanlı ayartıldığı zaman, Rab'bi onurlandırmaz ve hem birey hem de diğerleri için üzücü sonuçla Şeytan'la ilişkilidir. Bir kilise bozulduğunda ya da gerçekten uzaklaştığında, etkilerinin ne noktalarda olabileceğini düşünmek imkânsızdır. Britanya'da birçok şehir ve kasaba elli yıldan fazla kendisini Müjde'ye kapamış, çünkü yörede bulunan güçlü ve etkili bir kilise ya içsel çekişmelere tutulmuş ya da herkesin bildiği bir skandala karışmıştır. Kiliseleri nasıl gözetmeli ve onlar için nasıl dua etmeliyiz; düşmanla yalnızca Kutsal Yazılar'ı anladığımızda gerçekten savaşılabileceğimizi

anlayarak. Ayrıca birçok kilisede, müjde eyleminin oldukça ağır ve yavaş ilerlediğini itiraf etmeliyiz. Sıklıkla, üyelerden küçük bir azınlığın gerçekten aktif olduğunu, çoğunluğun dâhil olmadığını ve kilise üyeliğinin sorumluluklarını anlamadığını görmekteyiz. Kimi zaman liderlik zayıftır veya liderler, üyelerin yetkilerini kabul etmediğinden, Kutsal Kitapsal fonksiyonlarını yerine getirmede güçlük çekebilirler. Bazı durumlarda kilise disiplini anlamında hiçbir şey yapılmamakta ve diğerleri Tanrı'nın Sözü'nden uzaklaşmış olan diğer kiliselerle etkileşim nedeniyle gitgide zayıf düşmektedir.

Ancak bir kilise Kutsal Ruh'un gücü ve bereketi ile Kutsal Yazılar'a uygun olarak yaşar ve hareket ederse, o zaman durum güzel bir hal alır. Kilisenin tanıklığıyla Tanrı onurlandırılır ve dünyada yenilmez olur. Rab'bi sevenler sevinç duymayı kilisenin bir parçası olarak görür ve bütün yürekleriyle kendilerini paydaşığa, duaya, hizmete ve yardımlaşmaya verirler. Kutsal Kitapsal kilise sıkıntılarla ve denenmelerle yüzleşecek, fakat cennetin bereketi hissedilecek, üstlendiği her şeyde meyve verecek. Bu noktada Tanrı'nın Sözü'ne bakalım ve kilise için olan tasarılarını yeniden en baştan öğrenelim.

2. Yerel Kilisenin Doğası

Tanrı'nın kilise yaşamını nasıl yönetmemizi istediğini ele almadan önce, Kutsal Kitap'ın kilise hakkında neler öğrettiğine bir bakalım. Geçen son yüzyıl içerisinde resmi kiliselere bağlı olmayanlar arasında, kısmen -hiç şüphesiz Tanrı'nın kullandığı, fakat Yeni Antlaşma yerel kilisesi öğretisi üzerinde hiçbir etki sağlamamış olan- Hristiyan toplulukları ve hareketleri (Misyoner Topluluklar, Hristiyan Dernekleri, vb.) sebebiyle bir karmaşa meydana gelmiştir. Bunun sonucunda kimileri, yerel kilisenin herkesin kilisenin işlerini kontrol etmek amacıyla oy hakkına sahip olarak işleri demokratik bir şekilde yönettiği, aynı düşünceye sahip imanlılardan oluşan uyumlu bir kurum olduğu görüşünü benimsemektedirler. Kimileri bundan daha güçsüz bir görüşü benimsemekte ve herhangi bir yerel Kilise ile resmi olarak birleşmeyi reddetmektedirler. Onları cezbeden herhangi bir kiliseye katılmaktan, kilise kilise dolaşmaktan keyif duyarlar ve asla kendilerini belli bir topluluğa bağlı kılmak istemezler. Yerel kilisenin temelinde böyle bir görüşe asla yer yoktur.

Evanjelikler arasında devamlı olarak geriye götüren bir başka zayıf ve tehlikeli bir davranış daha bulunmaktadır. Yerel kilisenin içerisinde çalışan Kutsal Ruh'un gücüne inançlarının eksikliğinden kaynaklanıyor gibi görünmektedir ve kiliseler mezhepsel olmayan yapılara dönüştüğünde, bağımsız kalsalardı birleştirmiş oldukları etkililiklerinin bütün olarak etkililiklerinden daha büyük olacağını söylemektedirler. Bu nedenle, Kutsal Yazılar'a sadık olmayan 'kiliselerle' paydaşlık bulunmaya hoşgörüle yaklaşmak kolay bir adım olur.

Öyleyse Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'nın amacı doğrultusunda yerel kilise nedir? Mesih'in evrensel Kilise'ye sahip olduğunu ve bu kilisenin kanıyla satın aldığı kişileri içerdiğini anlamaktayız. Mesih'in Gelini ve Yeni Yeruşalim'dir. Ancak Yeni Antlaşma'da belli bir ayetin ya da pasajın yerel kiliseye ya da evrensel Kiliseye işaret edip etmediğini anlamak sıklıkla güçtür. Aynı Grekçe kelime kullanılır (örn. 1. Timoteos 3:15) ve 'Kilise' genellikle 'Tanrı'nın Kilisesi' veya 'Yaşayan Tanrı'nın Kilisesi' olarak adlandırılır. Şimdiki çağda evrensel Kilise, gerçek anlamda yerel kilise tarafından temsil edilir. Gerçek bir müjde kilisesine bakıp şöyle diyebiliriz: 'İşte Mesih'in kilisesi, Mesih'in gerçek bedeni; yalnızca onun bir parçası değil, fakat **Kilise**'nin kendisi.' Böylece Elçilerin İşleri 13:1'de 'Antakya'daki **kiliseyi**' ve 1. Korintliler 1:2'de 'Korint'te bulunan Tanrı'nın **kilisesini**' görmekteyiz. Bu nedenle, herhangi bir gerçek

yerel kilise, evrensel Kilisenin günümüzdeki görüntüsüdür. Başlı Mesih'tir ve Tanrı'yı onurlandıran, Mesih'i yücelten ve Ruh'un yarattığı Rab'bin halkının bedenidir. Hristiyanlar için yerel bir kiliseye katılmayı ve bağlı kalmayı reddetmek, Oğlu için bir gelin kurtaran Tanrı tasarısını reddetmektir.

Yerel kilise evrensel Kilisenin geçici ve gerçek bir görünümü olduğu gerçeği üzerine kilise yaşamımızı ve uygulamamızı kurabiliriz. Oldukça değerli ve ulaşılamazdır ve bizlerin anlayışında yerel kilisesinin konumunu büyük ölçüde arttırır.

Antakya'daki Kilise

İstefenos'un ölümünün ardından, 'Yeruşalim'deki kiliseye' (Elçilerin İşleri 8:1) karşı büyük zulüm başladı ve Hristiyanlar farklı yerlere kaçmak zorunda kaldılar. Nereye giderlerse gitsinler, müjdeyi duyurdular fakat Yahudi topluluklarına karşı tanıklıklarına kısıtlama getirdiler. Ancak iman etmiş ve kurtarılmış Greklere de tanıklıkta bulunan bazı imanlılar vardı (Elçilerin İşleri 11:20). Elçilerden gelen bir yetkiyle değil fakat Kutsal Ruh'un gücüyle ve yönlendirişle Grekler müjdeyle tanıştı. Bu Antakya'da gerçekleşti ve orada hemen bir kilise oluştu. Açıkça bu büyük bir bereket zamanıydı (ayet 21) ve bu durumun haberleri Yeruşalim'deki kiliseye ulaştı.

Yeruşalim'deki kilise muhtemelen bu durumu misyon faaliyetlerinin bir ürünü olarak saydı. Bunun ötesinde, Antakya'da bu kadar etkili bir şekilde vaaz veren kişiler, Yeruşalim'deki zulümden kaçan kilise üyeleri idi. Bu nedenle Antakya'daki gerçek durumu öğrenmesi ve oradaki dostlara uygun olarak teşvik vermesi için Barnaba'nın gönderilmesi hiç de mantıksız değildi. Gerçek şu ki Antakya'ya bir elçinin gitmemiş olması açıklayıcıdır. Eğer bir elçi gitmiş olsaydı, o zaman ortaya bir disiplin ya da yetki sorunu mu var sorusu çıkar, Yeruşalim'dekiler Antakya'daki kiliseyi kontrol altına almak için kaygı duyardı. Ancak elçilerin Barnaba'yı göndererek, Antakya'da gerçekten bağımsız bir kilise durumunun oluşmasından kaygı duyduklarından şüphe duyabiliriz.

Barnaba, Tanrı'nın Antakya'da yaptığı işten dolayı sevinç duydu ve kendisini oradaki kiliseye hemen gönüllü bir şekilde sundu. Üyeliğini Antakya'daki kiliseye transfer ettiği sonucuna varabiliriz, çünkü ilk olarak kiliseye öğreti vermesinde bir yıl boyunca Pavlus'a eşlik etti ve ikincisi Yahudiye'deki kiliselere yardımları iletmek için (ayet 30) (Pavlus'la birlikte) kilise tarafından atandı ve son olarak Pavlus ve o, misyon hizmeti için kilise tarafından seçildi (Elçilerin İşleri 13.2-3). Yeruşalim'deki kiliseye 'geri rapor' yazdığını

görmüyoruz. Görevinin Antakya kilisesini teşvik etmek, onlara öğretmek ve pastörlük yapmak olduğunu gördü.

Elbette, Elçilerin İşleri bölüm 11, yerel kilisedeki imanlı liderlik ve Kelam hizmetinin bazı ilkelerini açıklamaktadır ancak buna daha sonra değinmeliyiz, fakat Antakya kilisesinin hikayesi bizim için oldukça önemlidir, çünkü Yerus alim'deki kiliseden ayrılmış olarak ve müjdenin gücüyle ilerleyerek Yeni Antlaşma'da uygun bir şekilde kurulmuş yerel kilisenin ilk izlenimini bizlere sunmaktadır.

Fakat Barnaba neden Saul'un (ya da Pavlus'un) yardımına ihtiyaç duymuştu?

Belki de Barnaba bu kardeşinde, kendisinden olandan daha fazla pastörel ve öğretme becerisi gördü. Bu tatmin edici bir yanıt değildir, çünkü Kelam hizmetk rlığını bir insanın yeteneğine bağımlı kılarak, dünyasal bir seviyeye çekmektedir. Her zaman 'Keşke bizim kilisemizde de böyle bir adam olsa, o zaman ne kadar farklı olurdu' gibi bir söylemin tehlikesinin farkında olalım. Unutmamalıyız ki, o zamanlar Yeni Antlaşma'nın henüz yazılmadığı zamanlardı. Tabi ki ellerinde Eski Antlaşma mevcuttu, ama hepsi bu kadardı. Elçiler 'her şeyi anımsayarak' Ruh'un özel gücüyle müjdeyi direkt olarak Rab'den alarak çok özel bir görevi yerine getirdiler (Yuhanna 14:26). Bu nedenle Yeni Antlaşma yazılana dek elçilere müjde ile güven duyuluyordu ve kiliselere bu müjdeyi öğretmek onların göreviydi. Kesinlikle kilise üyelerimiz için Kutsal Kitap'a sahip olma ve onu okumanın zorunluluğu olduğunu gördüğümüz gibi, Barnabas da Antakya kilisesinin elçilerin  ğretişine bağımlı kalmaları gerekliliğini görmekteydi. Bu zaman diliminde Pavlus, on iki yıldır Mesih inanlısıydı. Barnabas'la iman etmesinden sadece  c yıl sonra, Petrus'la yaptığı on beş günlük Yerus alim ziyareti sırasında tanıştı (Elçilerin İşleri 9:27; Galatyalılar 1:18). O yıllar sırasında Pavlus, Tanrı'yı bekledi ve kendisini bir elçi olarak nitelendiren direkt vahyi aldı. Açık bir şekilde ifade etmek gerekirse, Barnabas'ın Antakya'daki kilisede Pavlus'a ihtiyaç duymasının sebebi buydu. Antakya'daki kiliseye öğretmesi için Yerus alim'in üyeliğinde olmayan elçinin tek bir kişi olması ne kadar da açıklayıcıdır. Kesinlikle Kutsal Ruh, Antakya'daki işin bağımsızlığını vurgulamaktaydı.

Böylece yerel kilisenin  ağları sonuna dek evrensel kiliseyi temsil ettiğini görmekteyiz. İmanlı bir paydaşlık içerisinde kiliseler birbirlerini teşvik edip destekleyebilir, ancak birbirlerinden bağımsız olarak kalmalıdır. Her birinin başı Mesih'tir. Her biri Rab İsa Mesih'te, Tanrı'nın l tfuyla karanlık dünyaya tanıklık etmek üzere Kutsal Ruh'un yarattığı bir bedendir. Ne yazık ki bu, kiliselere

hükmeden piskoposluk ve başpiskoposluklarla birinci yüzyılın sonlarında konseylerin ve diğer yönetici kurumların ortaya çıkmasıyla son bulmuştur. Kutsal Yazılar'a aykırı olan bu gelenek dünyevi doğamıza cazip gelmektedir, fakat kiliselerdeki zayıflığımızın en büyük nedenlerindendir. Her kilisede, Kutsal Kitapsal duruşu benimseyen kişiler sıklıkla baskı altında hissetmekte ve hatta duruşlarından ötürü zulümle karşı karşıya gelmektedirler. Fakat Rab kiliselerini sevmektedir, her biri O'na aittir ve Sözü'ne itaat edilen her yeri bereketleyecektir.

3. Yerel Kilisenin Görkemi/Yüceliği

Bu kitabın esas amacı, eylemleri ve kuruluşu açısından yerel kilisenin yaşamı ve uygulamaları için Kutsal Yazılar'dan öğrenmektir. Fakat kilisenin Kutsal Ruh'un yarattığı bir beden ve bu nedenden ötürü görkemli bir beden olarak tasarlanmış olduğunu anlamadıktan sonra, daha ileriye gidemeyiz. Hristiyanlar sıklıkla yerel evanjelik kiliselerden aşağılayarak söz etmektedir. Kiliselere karşı tutumlar pervasızdır. Hiç şüphesiz bu kurumlar, Tanrı'nın Sözü'nü terk etmiştir ve bu nedenle müjdeye karşı olan kişiler Rab'bin halkını sürüklemesin diye yargılanmalıdır. Bu ciddi bir meseledir ve Kutsal Kitapsal bir duruş sergilemeyi gözleyen gerçek kiliselerle ilgili kimi zaman bir şeyler duyan bir kişinin aylak ve zararlı sohbetinden daha farklı bir durumdur. Bu şekilde bireysel üyeler, Tanrı'nın lütfundan ötürü Mesih'in yerel kilisesinin üyeleri olduğunu ve sahip oldukları konumun ayrıcalıklı bir konum olduğunu farkına varmalıdırlar. Kilisenin görkemiyle ilgili bir anlayışa sahip olmalı ve Mesih'in yerel bedeninin üyeleri olarak Tanrı'nın bu mükemmel eylemine saygıyla yaklaşmalıdırlar.

Bir önceki çalışmamızda herhangi bir gerçek yerel kilisenin, evrensel kilisenin günümüzdeki görünümü olduğunu ve bu nedenle kiliseye işaret eden Kutsal Yazılar'ın şimdiki çağda doğru bir şekilde yerel kiliseye uygulanabileceğini öğrendik. Eski Antlaşma'da Yeruşalim'in veya İsrail'in görkeminden bahseden birçok ayet bulunmaktadır ve bunlar ruhsal olarak yorumlanmalıdır. Bu ayetler, Yahudi halkından değil fakat Kilise'den söz etmektedir ve böylece yerel kiliseden söz etmektedir. Örneğin, Mezmur 48'e bakınız.

Mezmur 48, kilisenin Tanrı'ya övgü dolu olması gerektiğini bizlere söylemektedir. Kilise, Tanrı'nın kutsallığını yansıtmalıdır. Tanrı'nın pak ve hoşnut eden Sözü'yle öyle dolmalıdır ki Rab'bin ve her imanlının gözünde 'güzel' ve 'tüm yeryüzünün sevinci' olmalıdır. Ruhsal insanlar kiliseden hoşnut olmalı ve Tanrı halkı arasında olmak için bu yaşamın en göz alıcı şeylerini memnuniyetle göz ardı etmelidir.

Aynı söylemler Mezmur 87'de de bulunmaktadır. Rab, bireysel Hristiyan yaşamlarından ziyade, bir araya gelmiş ve toplanmış kilisesini daha çok sevmektedir (ayet 2). Bu gerçekten de önemlidir. Tanrı'nın seçtiklerinin her birine ebedi sevgisini sunduğunu biliyoruz. Her biri Tanrı için değerlidir, her biri Mesih'in değerli kanıyla satın alınmıştır. Ancak Tanrı'nın Siyon'a olan aşkın ve belirgin sevgisi de vardır. Bu nedenle üçüncü ayeti, kilisemize uygulanabilir bir şekilde algılamalıyız. Bu ayette görkemli şeylerden

söz edilmektedir!

Eski Antlaşma'da kullanabileceğimiz daha nicesi vardır. Tanrı uzun uzun çağlar önce, çağımızdaki müjde kiliselerinin görkemli olacağını beyan etti. Herhangi bir dünyasal ulusa uygulanamayacak olan peygamberlikler ve vaatler, Kutsal Yazılar'ın yetkisi altında imanla yaşayan kiliselerde mükemmel ve harika bir şekilde yerine geldi.

Yeni Antlaşma Kiliselerinin Görkemi

Rab İsa Mesih'in dirilişinin ardından geçen elli yıl ya da daha aşkın bir zaman diliminde kiliseler, tam da Roma dünyasına karşı kuruldu. İman eden kişiler aracılığıyla birlikte müjde inanılmaz bir hızla yayılmaya başladı. Bu periyodun sonuna doğru elçi Yuhanna aracılığıyla, Tanrı vahyinin son kısmı verildi. Özel ve mükemmel mesajların oluşturduğu bir seri, Kurtarıcı dönene dek kiliseleri besleyecek ve ayakta tutacaktı. Tanrı, Vahiy kitabında, müjdedeki tasarısıyla ilgili birçok görsel resim sundu ve daima Mesih ve kiliseleri konunun merkezidir. Gerçek şu ki, halkının Kurtarıcısı olarak Rab İsa Mesih'in görkemi en yüce beyanla duyurulduktan sonra, Yuhanna 1-3 bölümlerinde müjde-çağı kiliselerinin durum ve statülerine yöneldi. Belirli yedi kiliseye işaret edilmesine rağmen, sevinç ve kederleriyle, zaferleri ve günahlarıyla bütün müjde-çağı kiliselerini temsil ediyor olduklarını görmek kolaydır.

Yuhanna, yedi kiliseyi temsil ettiğini anladığı yedi kandillik gördü. Eski Antlaşma döneminde İsrail, yedi kollu kandillikle temsil ediliyordu, fakat şimdi kiliseler bağımsızdır. Herhangi bir günah ya da başarısızlık olduğunda kandilliklerini ellerinden alabilecek olan Mesih'e karşı sorumludurlar ancak (Vahiy 2:5).

Kiliseler kesinlikle kandillik olarak temsil edilmektedir, çünkü müjde gerçeği ve Tanrı'nın doğruluyla karanlık bir dünyada ışık olmaya ve parlamaya çağrılmaktadırlar.

Kilise tarafından vaaz edilen, kilisenin bu dünyadaki en önemli süsü olan, Tanrı Sözü'dür. Gerçeği cesaretle ve korkmadan duyurduğunda kilise en iyi konumundadır. Hiçbir zaman sönmeyen kandillik paha biçilemezdir ve kilise, Müjde ile günahkarların yüreklerini ve zihinlerini aydınlatmak için tasarlanmıştır. Yuhanna, kandilliklerin altından yapıldığını anladı. Bu, kiliseyi Kendi kanıyla satın almış olan Rab için kilisenin ne denli değerli olduğunu göstermektedir.

Yuhanna'nın görümünün en görkemli kısmı, Rab'bin Kendisidir. Yuhanna'nın Rab İsa Mesih'i görmüş olduğu görünümü öyle mükemmeldir ki, elçi 'ayaklarının dibine ölü gibi yığıldım' diye

yazmıştır. Yuhanna kendinden geçmiş olmasına rağmen, görmüş oldukları zihninde hala tazeydi ve bizler de Rab İsa Mesih'in eşsiz resmi üzerinde hayranlıkla düşünebiliriz.

Ancak Yuhanna'nın Mesih görümünün, kiliselerin ortasında duran Rab İsa Mesih olduğunu unutmamak için her zaman dikkatli davranmalıyız. Mesih, kandilliklerin arasında yürümekteydi. Bu nedenle Mesih, yerel kilisenin başıdır. Bu söylem bizlerde nasıl da hayranlık uyandırmaktadır! Kilisemizin başı olan Rab İsa Mesih, Mesih kişisinde ve gücünde görkemlidir. Görümün çeşitli boyutlarının anlamını anlamak zor değildir. Kral, bilge kişi (ak saçlarından ötürü), her şeyi gören vb. olarak görünmektedir. Bu nedenle yerel kiliseyi ele aldığımızda, en önce şunu düşünmeliyiz- Mesih'in kilisesidir ve Mesih tamamen görkemlidir. Kiliseden söz ettiğimde, Mesih'in kilisesinden söz etmekteyim. Kendimi kiliseye bağlı kıldığımda, bunu O'nun gözünde yapıyorum. Eğer günah aracılığıyla kiliseyi onurlandırmıyor ve ona zarar veriyorsam, aynı şekilde Mesih'i de onurlandırmıyor, O'nun bu dünyadaki amaçlarına da zarar vermiş oluyorum. Kilisesinin üyeleri olarak, çok önemli bir ayrıcalığa sahibiz ve büyük bir sorumluluk taşımaktayız. Bu nedenle Rab korkusuyla yürüyen Yahudiye, Celile ve Samiriye kilisesi gibi olmalıyız; Kutsal Ruh'un tesellisiyle çoğalmalıyız (Elçilerin İşleri 9:31).

4. Üyelik

Kilise, üyelerinden oluşur; 'Ruh aracılığıyla, Tanrı'nın yaşadığı yer olmak üzere kurulmuş' (Efesliler 2:22) Rab İsa Mesih'in elçilerinden oluşan yaşayan ruhsal ev halkıdır. Kutsal Yazılar, herhangi bir yerel kiliseye bağlı olmayan izole ya da münzevi Hristiyanların varlığından söz etmez. Hristiyan sevgi ve paydaşlık bağında Hristiyanları birleştirmek ve yerel kiliseleri oluşturmak, Tanrı'nın tasarısı ve amacıdır. Dahası, yerel kiliselerde adının yüceltilmesini ve işlerinin övülmesini; Hristiyanların Rab'be olan hizmetlerinde ruhsal olarak gelişmelerini ve armağanlarını sunmalarını ve yerel kilise yaşamında birbirlerine hizmet etmelerini istemektedir. Elçilerin İşleri 2:41-47'de, Yeruşalim'deki yeni doğan kilisenin resmini açıkça görmekteyiz. İnanlılar arasında aynı amaca hizmet etmenin ve bağlılık anlayışının olması gerektiğinden daha önce bahsetmiştik. Aynı düşünce, Elçilerin İşleri 4:23-37; 5:11; 6:1-5'te de görülmektedir.

Ancak kendimize aşağıda yer alan şu soruları sormamız gerekmektedir:

1. Yerel kilisenin gerçek üyeleri kimlerdir?
2. Üyelikle ilgili izlememiz gereken, kilisenin doğru bir prosedürü nasıl olmalıdır?
3. Kilise nasıl bir yaşam ve paydaşlık göstermelidir?

Bu son soru, bir sonraki çalışmamızın konusu olacaktır.

Üyeler

Evrensel Kilise'nin kurtarılmış ve böylece 'Mesih'te' olan kişileri kapsadığı gibi, yerel kilise de gerçekten iman eden kişilerden oluşmaktadır. Ne yazık ki Şeytan'ın yerel kiliseye saldırı yöntemlerinden biri, her anlamda kurtarılmış olduğu izlenimini veren ama esasında kurtarılmamış olan kişileri paydaşlık içine almaktır (Yahuda 4). Bu nedenle kilisenin paydaşlığa almadan önce kişilerin kişisel kurtuluşları ile ilgili uygun ve ciddi bir araştırma yapmaları sadece uygun olmakla kalmayıp bir zorunluluğa sahiptir. Korint'teki kiliselerin üyeleri 'Mesih İsa'da kutsal kılınmış, kutsal olmaya çağrılmış' kişilerdi (1. Korintliler 1:2). Efes'teki kilise 'Efes'teki kutsallar' ve 'Mesih İsa'da olanlar' olarak tanımlanmaktadır.

Rab İsa Mesih (Matta 18:17'de) 'Eğer kardeşin onları dinlemek istemezse, durumu inanlılar topluluğuna bildir. İnanlılar

topluluğunu da dinlemek istemezse, onu bir putperest ya da vergi görevlisi yerine koy' demektedir. Bu daha sonra 1. Korintliler 5:4-5'te de vurgulanmaktadır. Kilise disiplinini daha sonra ele alacağız ama bu noktada dikkat çekmek istediğimiz şey, kilisede imanlı olmayan kişileri kilise paydaşlığının ve yaşamının dışında görmeleri gerektiğidir. Bu nedenle, mümkün olduğu kadar gerçekten iman eden kişilerin üyeler olarak kabul edildiğinden emin olmamız gerektiği açıkça görülmektedir.

Daha sonra 1. Korintliler 12:13'ten kurtarılmış ruhlarla kiliseyi birleştirenin Ruh'un lütufkar eylemi olduğunu öğrenmekteyiz. Pavlus, 'tek Ruh ile her birimiz tek bedende vaftiz edildik' ifadesini kullanmaktadır. Bu vaftiz, Kutsal Ruh'un görünmeyen eylemidir, fakat imanlının vaftizi sırasında hiç şüphesiz gösterilmelidir. Elçilerin İşleri 2:41, doğru düzeni göstermektedir. İlk olarak, müjdeyi alarak; ikinci olarak, vaftiz edilerek ve üçüncü olarak kiliseye dâhil edilir. Bu nedenle kilise üyelerinin vaftiz olmuş imanlılar olması gerektiğini beyan ediyoruz. Bebek vaftizi uygulayan kişilerin bile vaftiz olmadan bir kişinin kilisenin üyesi olamayacağını beyan ettiklerini de belirtmemiz gerekmektedir.

1. Korintliler 12. bölümde Pavlus, kilise yaşamını tanımlamak için fiziksel beden örneğini kullanmıştır. Her bir üye beden bir üyesi gibidir ve diğer parçasından bağımsız olamaz. Her bir kısım gereklidir ve farklı farklı kısımlar bedende herhangi bir şekilsizlik olmasın diye uyum içerisinde işlev görmektedir. Bu nedenle, bir kiliseye katıldığımızda kendimizi bütün üyelerle birlikte sevgi ve uyum içinde yaşamaya bağlı kıldığımızı görmemiz gerekmektedir. Yeni Antlaşma'da bu konuya büyük bir yer verilmektedir. Rab'bin halkını yönetmesi için vermiş olduğu kişilerin yetkisini kabul etmeliyiz, paydaşlığın sağlığı ve sıhhati için kendimizi sadık bir şekilde adamalıyız ve Tanrı'yı onurlandıran yaşamlar sürmeli ve kilisenin hizmeti ve yaşamıyla tutarlı olmalıyız. Bu bağlılığı kabul etmeyen kişiler, kilise üyeliği için aday olmaya uygun değildir.

Üyelik Prosedürü

Resmi kilise üyeliği düşüncesinin yanlış olduğunu düşünen kişiler bulunmaktadır. Bu kişilere göre insanlar çeşitli toplantılara katılabilmeli ve herhangi bir özel katılım prosedürü olmadan kilise yaşamına dahil olabilmelidir. Açıkçası bu düşünce yanlıştır. Kilisenin üyelik için sorumlu olduğunu gösteren birçok Kutsal Kitapsal metin bulunmaktadır. Kilise, katılmak isteyen insanların ruhsal duruşlarını ele almalıdır. Kilise, bir iman göstergesi aramakla yükümlüdür ve bu nedenle en azından bu meselelerle ilgilenebilecek lütfâ ve ayırt

etme yetisine sahip belli üyelere sahip olmalıdır. Elbette eğer bir kişi vaftiz edilmiş ve kiliseye katılıyorsa, burada 'birçok tanığın' önünde Rab İsa'ya olan imanın açıkça beyan edildiği anlaşılmalıdır. İman etmiş olmanın gerçek belirtilerinden biri, Mesih'i beyan etmeye hazır olma durumudur (Romalılar 10:10) ve Rab'bin halkı arasında bu beklentinin içerisinde olmalıyız.

Eğer bir kişi zaten bir başka kilisenin üyesiyse ve belli nedenlerden ötürü bir başka kiliseye katılmak istiyorsa, iki paydaşlık arasında bir tutarlılığın olması oldukça önemlidir. Örneğin, kendi kilisesinde kınama altında olan bir kişiyi kabul etmek düşünülemez. Üyeliğe kabul edilecek kişinin doğru duruşu oluşturulmalıdır. Yeni Antlaşma'da tavsiye mektupları kullanılmaktaydı (2. Korintliler 3:1). Fakat bu Kutsal Yazılar birçok durumda genellikle uygulanan kolay transfer açısından herhangi bir şekilde lisans niteliği taşımaz. Bu sistem, iman etmeyen birçok kişinin kiliseye kabul edilmesiyle sonuçlanmıştır; fakat kiliseler mezhepsel olmayan toplulukların azalmasından sorumlu olmalıdır. Kiliseler, kendi üyeleri için Rab'bin önünde sorumludurlar. Son olarak yerel kilise, birbiriyle uyum içerisinde olan üyelere oluşan bir beden olduğundan, bütün beden tıpkı günah işleyen veya tövbe etmeyen üyelerin kiliseden atılmasında rol aldığı gibi bu kişileri de üyeliğe kabul etme kararına da dahil olmalıdır (Matta 18:17). İmanlıların kabulüne karşı bir önlem olarak değil fakat bir sevgi ve komünyon bağı kurmak için eğer aday üyeler bütün kilise önünde Tanrı'nın lütfuna tanıklık ederse bu, kilisenin yaşamı ve paydaşlığın birliği için büyük kazanç sağlamaktadır.

5. Kilisenin Yaşamı ve Paydaşlığı

Şimdiye kadar Hristiyanları sevgi ve paydaşlık bağında yerel kilisede birleştirmenin Tanrı'nın tasarısı ve amacı olduğunu gördük. Kilise üyeliğinin vaftiz edilen imanlılar için olduğunu ve yerel kilisenin Rab dönene kadar evrensel kilisenin temsilcisi olarak görülmesi gerektiğini belirttik. Şimdi de şu soruya yanıt vermeliyiz: 'Kilisenin yaşamı ve paydaşlığı gerçek ve doğru bir şekilde nasıl gösterilebilir?' Bir başka ifadeyle, Rab'bin halkının bedeni ve topluluğu olarak kilise ne yapmalıdır? Bu soruya yanıt vermek için Elçilerin İşleri 2:42'de Yeruşalim'deki kilisenin yaşamına bakmalıyız.

1. Doktrinler öğretilmekte ve deneyimler paylaşılmaktadır.

'Elçilerin doktrininde ve paydaşlığında gayretle devam ettiler'. Elçilerin doktrini, elçilerin öğretisi veya öğrettikleri şey anlamına gelmektedir. Bu da basitçe ifade etmek gerekirse, Rab İsa Mesih'in halkına bırakmış olduğu müjde gerçeğinin görkemli varlığı anlamına gelmektedir. Bu nedenle, elçilerin öğretilerinde gayretle devamlılık göstermenin, kilisenin öncelikli aktivitesi olması oldukça önemli ve hayli ilgi çekicidir. Günümüzde kimileri öğretme ve gerçeği ayırt etme aktivitesinin ikincil olduğunu ve Hristiyanların üyeler arasında sevgi ve ilişki konusunda gelişim göstermeleri üzerine odaklanmaları gerektiğini iddia etmektedir. Ancak elçiler, bunun tam aksini yapmaktaydılar. Kilisenin ancak Tanrı'nın görünen gerçeği temelinde gelişim gösterebileceğini anlamaktaydılar. İnsanlar için sevgi, sıcaklık ve hatta bir övgü atmosferi yaratmak yeterli değildir. Tanrı'ya tapınılmalı, Tanrı'nın müjdesi vaaz edilmeli, Şeytan'dan kurtulmalı ve kutsallar Tanrı'nın vahyedilen Sözü üzerine inşa edilmelidir.

Tanrı'nın Mesih'teki tasarılarının bilgisi olmadan etkin bir şekilde dua etmek imkansızdır. İster eğlenceli ister de üyeleri birleştiren bir aktivite olsun, kilise her ne yaparsa yapsın, eğer bu elçilerin doktrinine yabancı ise en temel şeyde başarısız demektir.

Bu nedenle ilk olarak, Tanrı Sözü'nün öğretisi ve hizmetinin uygun bir şekilde sürdürüldüğünden emin olmak, yerel kilisenin başlıca görevidir. Ne yazık ki kiliseler, birçok mezhepsel olmayan gruplaşmalarda bu önemli noktayı gözden kaçırmış ve bu vizyona sahip olmayan kişilerin kilise hizmetinin ardından gitmiştir. Aynı zamanda Şeytan da kilisenin yaşamından bu öğeyi kaldırmak istemektedir ve bunun bir sonucu birçok kilisenin artık düzenli ve istikrarlı bir Kelam hizmetkarından tatmin olmamakta ve

kürsülerinin ziyaretçiler tarafından işgal edilmesini istemektedir.

Fakat öğrettiğimiz doktrin dinamiktir. Kutsal Ruh'un bunu ruhlarımıza işlediği gibi üyelerimizin yaşamlarını değiştirmektedir. Tanrı, bu sürecin teşvik edilmesi, öyle ki Hristiyanların Söz'ü daha kolay bir şekilde sindirebilmesi için mükemmel bir sağlayışta bulunmaktadır. Üyelerinin gerçek sevgide birbirlerini teşvik ettiklerini, birbirlerine destek oldukları ve kimi zaman birbirlerini uyardıkları gerçek kilise paydaşlığıdır. Mesih'in bedeninde gerçek paydaşlığın doğası budur (bkz. Romalılar 14:19; 15:1-2; Efesliler 4:14-16). Karşılıklı teşvik ve gelişme olduğu zaman paydaşlığımıza gayretle devam ederiz ve böylesi bir atmosferin var olduğu, kardeşlerin birbirine gerçek anlamda hizmet ettiği ve birbirlerinin ruhsal olarak daha iyi olmasını istediği kiliseler için büyük bir bereket vaadi bulunmaktadır. Gerçek şu ki bir kişi kilisenin üyesi olduğundan, bütün kilise bu kişiyi paydaşlığa kabul etme sorumluluğunu üstlenmektedir. Böylece Elçilerin İşleri ikinci bölümde, elçilerin öğretisi ve paydaşlık yakinen ilişkilendirilir. Şu açıkça görülmelidir ki, eğer doktrin konusunda fikir ayrılığı var ise, gerçek paydaşlık var olamaz (Amos 3:3).

2. Komünyon Buyruğu

'Gayretle ekmek bölmeye devam ettiler'.

Rab İsa Mesih, bizlere iki buyruk vermiştir. İlki, Hristiyan yaşamının başlangıcı için gerekli olan ve diğerleri arasında kiliseye girişimizi işaret eden vaftizdir. İkincisi, üyelerin hep birlikte sevgi ve şükranla Kurtarıcı'nın çarmıhta Kendisini sunmasını anımsadıkları, kilisenin birliğini ifade eden Rab'bin Sofrası veya komünyondur. Her iki buyruk da kiliseyle ilgilidir, fakat vaftiz her Hristiyan için tek bir kez gerçekleşirken, bütün üyeler düzenli olarak 'komünyona' katılmalıdır.

Bizler tamamıyla İsa'nın çarmıhta tamamlamış olduğu eyleme bağlıyız. Kiliseyi kendi kanıyla satın almıştır ve bu değerli hatırlama ibadetine kiliseyi düzenli olarak katılmaya çağırmaktadır. Bu konuyla ilgili bütün Yeni Antlaşma öğretilerini incelemek burada pek uygun olmayacaktır, ancak bu buyruğun bütün kilise bir araya geldiğinde ancak doğru bir şekilde kutlandığını söylemek yeterli olacaktır. Çoğu zaman insanlar, herhangi bir kişi üzerinde gerçek bir yükümlülüğü olmadığını düşünerek, bunun özel ve kişisel bir mesele olduğunu düşünmektedir. Tabi ki kendimizi sınamalı ve düşüncelerimizi çarmıha çevirmeliyiz. Her birimiz Rab'be bizim için yaptıklarından dolayı tapınmalı ve şükretmelidir. Ancak gerçek mesele şudur ki bu adanma ve şükran eylemini gerçekleştiren

kilisedir ve yalnızca kilise tamamen buna dahil olursa büyük bir bereket elde edilir. Bakınız Elçilerin İşleri 20:7; 1. Korintliler 10:16-17. Bizler, Rab'bin Sofrası'nda bir araya gelerek birbirimizi kilisenin yaşamı ve paydaşlığı konusunda teşvik etmeliyiz.

2. Dua Eden Kilise

'Gayretle dua etmeye devam ettiler.'

Kilisenin düzenli olarak dua etmek için bir araya gelmesi çok önemlidir. Kilisenin bir araya gelip dua etmesinin Rab'bi özellikle hoşnut ettiğini belirten Kutsal Yazılar'da birçok ayet bulunmaktadır. Petrus zindandayken ve yaşamı tehlikedeyken, 'onun için Tanrı'ya durmadan dua ediliyordu' (Elçilerin İşleri 12:5). Elçiler Yahudi önderler tarafından tehdit edildiğinde, kilise üyeleri 'sesleri hep bir ağızdan Tanrı'ya yükselttiler' (Elçilerin İşleri 4:24). Rab İsa'nın Matta 18:19-20'deki vaadini anımsayalım. İnsanlar kiliseye katıldığında, bütün üyelerle birlikte duada bir araya gelmeye söz vermiş olurlar.

Kilise yaşamının birçok başka boyutu da vardır, birçoğu bütün üyeleri aynı anda kapsamayabilir. Elçilerin İşleri 2:42'de listelenen uygulamalar, dahil olduğumuz ve devam etmemiz gereken şeylerdir. Kilisemizin Başı aramızda işlesin ve yaşamlarımıza dokunsun, öyle ki kilisemiz bu önemli konular üzerinde güçlü ve sevgi dolu bir şekilde birleşsin.

6. Maddi Konularda Paydaşlık

Elçilerin İşleri 2-6 bölümlerindeki Yeruşalim kilisesini, kazanılan ruhsal zaferlerin haricinde, Rab'bin halkı birbirlerinin maddi ihtiyaçlarını gidermede de uğraş verdiğini fark etmeden okumamız imkânsızdır. Örneğin, birbirlerinin ihtiyaçlarını gidermek için sahip olduklarını paylaşmaya 'inandılar' (büyük bir rakam) denilen Elçilerin İşleri 2:44-45 ayetlerini okuyunuz. Bu ayetleri göz ardı edemeyiz, bugün tamamıyla unutulmuş olan o dönemlerde kilise yaşamında böyle bir uygulama var mıydı diye sormak mecburiyetindeyiz. Örneğin, Yeni Antlaşma kilisesi komün bir yaşam şekli miydi? Her bir kişinin sahip olduklarını ortak bir 'havuza' koyması kilise üyeliğinin bir özelliği miydi?

Kutsal Yazılar'ın hiçbir yerinde, kilise üyeliğinin sahip olunan bütün materyal varlığının tamamen paylaşılması gerektirdiğini yazmadığını anlayalım. Gerçek şu ki, Mektuplarda kilisedeki zenginler için talimatlar bulunmaktadır; kölelere sahip olanlar vb., köle olanlarla karşılaştırıldığında. Herkesin genel bir yaşam standardından keyif alabilecek olması asla öngörülmemektedir.

Elçilerin İşleri 2:44-45'i anlamak için ilk olarak, Tanrı'nın çocuğunun imanlı kardeşlerini gerçekten sevmesi ve onları kayırmasının, kurtaran ve gerçek lütfun önemli bir işareti olduğunu anımsamalıyız. Bu, Matta 25:31-46'nın en önemli konularından biridir. Rab'de kardeşinin ihtiyaçlarını yok sayabilen bir Hristiyan söz konusu değildir. Bu konuya Kutsal Kitap'ta sık sık değinilir. Eğer bir kişi iman ettiğini söylüyorsa ve diğer Hristiyanların ihtiyaçları onu etkilemiyorsa, o zaman bu iddiası doğru değildir.

Açıkçası o zaman, Pentekost günü ve ondan sonra takip eden haftalarda gerçekten iman etmiş birçoğlarıyla, birinci yüzyıl toplumunda neredeyse bilinmeyen bir şey birçoğlarının yüreğinde uyandı, paydaşlıkta ihtiyaç içinde olanlara karşı derin bir merhamet ve şefkat.

Bunu yeni doğuşun bir sonucu olarak yalnızca Kutsal Ruh yaratmıyordu, aynı zamanda elçiler de İsa Mesih'in buyruklarını öğretiyordu: birbirimizi sevmeliyiz, çünkü O bizi sevdi. Pentekost gününden beri kilisenin büyük bir maddi sıkıntıyla yüzleşmiş olduğunu kolaylıkla görebiliriz. Bireylerin her davranışı değişti- zengin fakir, sağlıklı ve hasta, iş adamı ve dilenci- o dönem toplumunun çapraz kesiti. Birden önem taşımak durumunda olan (lütf aracılığıyla) ihtiyaçlarla nasıl başa çıkacaklardı?

O dönemlerde yanıt, mallarını sevgiyle ve gönüllü bir şekilde paylaşmaktı, Elçilerin İşleri 4:34'e göre hiç kimse ihtiyaç içinde

kalmasın diye. Dışarıdan bakan zalim bir dünya için ne kadar da etkileyicidir.

Elçilerin İşleri 4:23-37'de, bu kayırma hizmetinin ne kadar önemli olduğunu görmekteyiz. Elçiler Yahudi önderler tarafından tehdit edilmişti ve artık İsa'nın ismini duyurmamaları söylenmişti. Ateşli bir şekilde dua ettikleri kiliseye geri döndüler. Rab kudretli bir şekilde onlara cesaret verdi (ayet 31), öyle ki müjdeyi cesaretle duyurmaya devam edebilsinler. Devamındaki altı ayet, müjdeyi duyurma başarılarının paydaşlık içerisinde yardımlaşma hizmetiyle nasıl beraber ilerlediğini anlatmaktadır. Bunların Tanrı'nın amaçlarında yan yana durduğu bize öğretiliyormuş gibi oldukça çarpıcıdır. Müjdede aktif ve başarılı bir kilise, üyelerin birbirlerini içtenlikle kayırdığı bir kilise de olacaktır.

34 ve 35. ayetler kesinlikle, kilisenin karşı karşıya kaldığı büyük ihtiyacı yansıtmaktadır. Genel olarak, kilisenin de o dönemde büyük merkezi projelere atılım göstermediği düşünüldüğünde, evler topraklar gibi değerli birçok malın dağıtılma hikmeti sorgulanabilir. Yalın bir şekilde ifade etmek gerekirse bu büyük yardımlaşma, gerçekten ihtiyaç içinde evsiz ve parasız kilise üyelerine bir karşılıktı. Dağıtım ihtiyaçlara göre yapılıyordu ve mükemmel bir şekilde bütün ihtiyaçlar gideriliyordu.

Elçilerin İşleri 5:1-11'de, Hananya ve Safira'nın hikayesini okumaktayız. Genç kilisenin yaşamında üzücü ve örnek teşkil eden bir hikayedir, fakat Petrus'un 4. ayetteki ifadesi, insanlardan bütün mal varlıklarını vermeleri gibi bir şeyin talep edilmediğini göstermektedir. Hananya, toprağını ya da sahip olduğu mal varlığını elinde tutmakta özgürdü. Hiçbir şeyini paylaşmak zorunda değildi, ancak kiliseye ve Kutsal Ruh'a yalan söyleyerek günah işledi. Verme eylemi, dürüstçe ve içten olmalıydı. Herhangi bir tereddüt, sevgi dolu ve yardımlaşma ruhu taşıyan paydaşlık atmosferini bozabilir ve bütün kilise yaşamı için tamamen tehlikeli olabilecek olan güvensizlik ve şüphe ortamı yaratabilirdi.

Elçilerin İşleri altıncı bölüm, kilisenin üyeleri kayırma hizmetinden ortaya çıkan bir başka sorunu anlatmaktadır. Açıkçası kilise yaşamının büyük ihtiyaçları elçiler üzerinde büyük beklentiler oluşturuyordu, öyle ki bir grup ihtiyaç içinde olan dul kadın günlük dağıtımda göz ardı edilmişti. Elçilerin yardımlaşma masalarında hizmet vermek için Tanrı'nın Sözü hizmetini bir kenara bırakmaları uygun değildi, bu nedenle bu sorumluluğu üstlenmeleri için kilisenin yedi kişi seçmesini istedi. Fakat hiç kimse bunu küçük bir sorumluluk olarak algılayamazdı. Bu yedi kişi 'doğru sözlü, Kutsal Ruh'la ve bilgelikle' dolu olmalıydı. Yedi kişiyi seçtiklerinde, onları

bu büyük iş için duayla atayan elçilerin önüne getirdiler.

Günümüzde de, Rab halkı ihtiyaç içindedir. Kimi zaman finansal ihtiyaçlar, kimi zaman iş ihtiyacı, gençlerin ev ve yaşlıların da bakım sorunu. Kiliseler bireysel üyelerin ihtiyaçlarına her zaman hazır ve uyanık kalmalı; gerçek sevgi ve paydaşlık içerisinde paylaşma sorumluluğunu sevinçle kabul etmelidir.

‘Bunun için fırsatımız varken herkese, özellikle iman ailesinin üyelerine iyilik yapalım’ (Galatyalılar 6:10).

7. Kilise ve Yönetimi

Yerel kilise nasıl yönetilmelidir? Kararlar nasıl alınmalı ve kilise yaşamında uygun düzen nasıl sürdürülmelidir? Kilise içerisinde dengeli ve anlaşılır bir hizmeti sağlamadan kim sorumludur? Kilise yönetimi ve düzeni, Kutsal Yazılar'ın ışığında incelenmelidir. Oldukça önemli sonuçları vardır, kesinlikle kişisel tercih ve zevk meselesi değildir. Mesih yerel kilisenin Başu olduğundan, yeryüzünde bedeninin işlerinin nasıl yönetileceğı konusunda herhangi bir şey söylememiş olsaydı son derece şaşırtıcı olurdu. Yine de mezhepler arasında bu anlamda büyük farklılıklar gösteren ve Rab'bin kayıtsız kaldığı bir mesele olduğunu söyleyen kişiler bulunmaktadır.

Kilise yönetimiyle (ya da düzeni ile) ilgili mezhepler içinde büyük farklılıkların olduğunu söylemek gerekmektedir. Kilise işlerinin piskoposlar tarafından yönetildiğı bir uç mezhep 'Anglikan' (ya da Episkopal) yer almaktadır. Bir piskoposluk bölgesi içerisinde, piskopos kilise yapısının başıdır ve herkes ona karşı sorumludur. Açıkça bu kilise yapısı Katolik geleneğinden gelmektedir ve kesinlikle kilise tarihinin ilk dönemlerinde ortaya çıkmıştır. Kutsal Kitapsal olmadığını, ancak geleneksel olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Diğer bir uçta, kilise işlerini yönetmede ve yönlendirmede her bir üyenin eşit ölçüde sorumluluğuşa sahip olduğunu söyleyen 'Cemaatçi' düzen yer almaktadır. Bu nedenle pastörler, ihtiyarlar ve diyakonlar tamamen yaptıkları her şeyde kilise üyelerinin toplantılarına karşı sorumludur. Kilise demokratik olarak yönetilir ve çoğunluğun görüşü toplantılarda Tanrı'nın isteğini yansıtır. Çoğu İngiliz Cemaati 'Birleşmiş Reform Kilisesi'ni' kurmak için İngiliz Presbiteryenlerle birleştiğinde pozisyonlarını bırakmadığı için, cemaatçi düzen günümüzde dahi Genel Baptist ve Bağımsız Evanjelik Kiliseler'de görülmektedir. Fakat ne Kutsal Kitapsal düzene tam anlamıyla uyar ne de tarihi 1689 Baptist İnanç Açıklaması'yla aynı görüştedir. Çoğu Hristiyan, kilise üyeleri olarak bir kilise toplantısında herhangi bir konuda oy hakkına otomatik olarak sahip olduklarını düşünmektedir. Böyle bir şeyin kendilerine verilmediğı yerlerde, otoriter bir yönetimin (örneğin Episkopal düzen) kendilerine empoze edildiğı konusunda şüpheli olurlar. Liderlerinin kendi üzerlerine daha çok şey aldığını düşünebilirler (Çölde Sayım 16:3'teki Korah gibi).

O halde Tanrı'nın Sözü ne öğretmektedir? Her üyenin her kararda dâhil edilmesi Cemaatçi düzen midir? Bir başka yönden bakmak gerekirse, kilisenin yönetiminde kullanılması için Rab,

liderlik armağanları ve ruhsal bir anlayış verir mi? Eğer Rab'bin kilisesini yönetmeleri için kişiler çıkarmışsa, o zaman onların liderliğinin ardından gitmezlerse günah işlemiş olurlar. Aynı şekilde eğer Tanrı'nın atadığı liderler Tanrı halkını yönetmede armağanlarını kullanmakta başarısız olursa, onlar da günah işlemiş olurlar.

Kilisedeki İhtiyarlar

Pavlus Yeruşalim'e dönüş yolundayken ve tutuklanmayla karşı karşıyken, sevdiği Efes kilisesiyle iletişime geçmek için son bir fırsatı vardı. Elçilerin İşleri 20:17'de kilisenin 'ihtiyarlarını' çağırdığını ve onlara şu buyrukları verdiğini görüyoruz:

'Kendinize ve Kutsal Ruh'un sizi gözetmen olarak görevlendirdiği tüm sürüye göz kulak olun. Rab'bin kendi kanı pahasına sahip olduğu inanlılar topluluğunu gütmek üzere atandınız' (Elçilerin İşleri 20:28).

Burada özel bir dikkati gerektirecek, sözü geçen iki kelime bulunmaktadır. Elçilerin İşleri 20:17'deki 'ihtiyar' kelimesi, Grekçe 'presbuteros'tur. 1. Timoteos 4:14'te kilise ihtiyarları kurulu, 'ihtiyar heyeti' olarak çevrilmiştir. 'Gözetmen' kelimesi, Grekçe 'episkopos' kelimesinden çevrilmiştir. Diğer çeşitli birçok pasajda 'episkopos', 'piskopos' olarak verilir.

Yeni Antlaşma'da bir 'piskopos' ya da 'episkopos'un birden fazla kilisenin üzerinde yetki sahibi olduğu sonucuna kolaylıkla varabiliriz. Yalnızca Efes kilisesinde rakam belirtilmemiştir. Ayrıca 'ihtiyarların' (presbuteros) gerçekte yerel kilisenin 'gözetmeni' (episkopos) olduğu sonucuna varabiliriz. Gerçekte ilk kelime unvan, ikincisi yapmaları gereken eylemdir.

1.Petrus 5:1'de Petrus, ihtiyarları 'presbuteros' kelimesini kullanarak teşvik etmektedir. Kendisinin de bir 'ihtiyar' olduğunu söyler ve onları Tanrı'nın sürüsünü gözetmeye çağırır. Kullanılan gerçek kelimeler, Tanrı'nın sürüsüne 'çobanlık etmek'tir. Dahası, bu görevi içten bir şekilde, memnuniyetle yerine getirmelidirler; despotça hükmederek değil, fakat Tanrı halkını ileriye doğru yönlendiren bilgelik örneği olmalılardır.

İhtiyarlara ve gözetmenlere yapılan birçok gönderme vardır ve bu şekilde Tanrı halkını yönlendirecek ve onlara çobanlık edecek kişileri kiliseler içerisinden çıkarmanın Tanrı'yı hoşnut ettiği kolaylıkla görülmektedir. Böylece bu, öncelikli olarak kilise toplantısında değil fakat baş çoban olmakla sorumlu olarak gerçek otoriteyi dikkatli, sevgi dolu ve alçakgönüllü bir şekilde uygulayacak kişilerin olması gerektiği anlamına gelmektedir (1.

Petrus 5:4). Aynı şekilde, kilise de alçakgönüllü bir şekilde bu yetkiyi kabul etmeli (ayet 5) ve bu yönlendirişin ardından gitmelidir.

1. Timoteos 5:17'yi ele alın. İhtiyarların 'iyi bir şekilde yönetmesi' gerekmekteydi ve 1. Timoteos 3:5'te Tanrı'nın kilisesini gözetmeleri gerektiği sonucunu çıkarmaktayız. İbraniler 13:17'de bizleri yöneten kişilere itaat etmemiz söylenmektedir. Bu gerekliliklerin günümüz kilisesinde neredeyse ihmal edildiğini kabul etmemiz gerekmektedir. Kilise üyeleri pastörlerini veya ihtiyarlarını çok ufak meseleler için eleştirmekte, hizmetin hangi kısmını kabul etmeye hazır oldukları konusunda seçim ve eleme yapmaktadırlar. Benzer şekilde, birçok kilise gerçek liderlikten kaçınmaktadır. Bunun sebebi ya 'gözetmenlerin' sorumluluklarından vazgeçmesi ya da kilise toplantılarında her şeyin kendi iradelerine göre olduğunainanacak derecede organize olmasıdır. Eğer kiliseler ihtiyarların liderliğine yanıt verecek tutumda olsaydı, pastör veya ihtiyar bunu resmi ve gayretli bir deneyim olarak görebilirdi.

İhtiyarlar Kimlerdir?

Titus, Pavlus'un yanında çalışan bir müjde işçisiydi. Titus 1:5'te Pavlus'un Titus'tan Girit'in bütün şehirlerinde ihtiyarlar atamasını istediğini görmekteyiz- nitelikleri Tanrı'yı onurlandıracak şekilde bilinen ve iyi bir duruşa sahip olan kişiler olmalıydı. Sadık sözü sınımsız benimsenmişlerdi, öyle ki sağlam öğretilerle yanlış eylemlerde ve söylemlerde bulunan kişileri ikna edebilsinler ve onları eğitebilsinler. 1. Timoteos 3:1-7 de bir gözetmenin niteliklerini tanımlamaktadır.

Yukarıda bahsedilen birçok çeşitli referansta, Tanrı'nın sürüsünü beslemeleri ve gözetmenlik etmeleri istenmektedir. Pavlus 'özellikle Tanrı sözünü duyurmak ve öğretmek için emek verenler'den söz etmektedir (1. Timoteos 5:17). İhtiyarların en önemli aktivitesi Tanrı Sözü hizmetidir ve bu ayete göre bu özel görev için ayrılmış kişilere emanet edilmelidir (örneğin bugün 'Pastörler' olarak bilinmektedir). Kimi kiliseler birçok ihtiyar atamış ve Tanrı Sözü hizmetkarının bu gruplardan sadece biri olduğunu, 'öğreten ihtiyar' beyan etmiştir. Bu yanlıştır, Tanrı Sözü bizler için çok özel bir değere sahiptir ve pastör ya da öğretmenin görevi de aynı şekilde onurlandırılmalıdır. Diğer tarafta, eğer Rab 1. Timoteos 3:1-7'nin koşullarını yerine getiren, ruhsal, kilise yaşamını yönlendirebilen ve geliştirebilen, Tanrı halkını gözetebilen ve kayıran kişiler çıkarıyorsa, o halde kilise bu kişilerin farkına varmalı ve memnuniyetle bu kişilerin yetkisine itaat etmelidir.

Bu nedenle kilise üyeleri arasında ruhsal armağanların farkına varmaları zorunludur. Eğer bir kardeş Tanrı Sözü'nü etkili bir şekilde iletip uygulayabiliyorsa ve Tanrı halkını yönlendirebiliyorsa, o halde bu kişi kilise tarafından 'ihtiyar' olarak ayrılmalıdır. Kimi zaman ihtiyarların ruhsal yetkisini kabul etmek, hatta (diyakonlar dahil)- onların içlerinde bile lider olarak görülmesi gereken kişiler olduğunu kabul etmek için üyelere büyük bir lütuf gerekmektedir. Her şeyin Tanrı'nın bereketiyle yapıldığı kilisede sonuç bolluk ve gönencdir.

8. İhtiyarlar, Atanmaları ve Görevleri

Yeni Antlaşma'ya gönderme yaparak çözümlenmesi gereken en zor sorulardan biri 'Kilisenin ihtiyarlarını gerçekten kim atayabilir?'dir. Elçilerin İşleri 14:23'te Pavlus ve Barnaba'nın kilisede ihtiyarlar 'atadığını' görmekteyiz. Listra, Konya ve Antakya'daki kiliselerin genç ve aralarında olgun imanlıların zor bulunmasına rağmen, liderliğe duyulan ihtiyaç öyle büyüktü ki Kutsal Ruh sonunda bu büyük sorumluluğa uygun kişiler yetiştirdi. Ancak elçilerin de yerel kilisenin bağımsızlığını savunduğu ele alınırsa, o halde Pavlus'un bu kilisede ihtiyarlar atama yetkisinin temeli, neydi? Aynı şekilde Pavlus, Girit'in her şehrinde ihtiyarlar ataması için Titus'a yönlendirme vermesi hangi temele dayanmaktaydı (Titus 1:5)? Yeni Antlaşma'da prosedürün detaylarıyla ilgili bir pasajın olmadığı görülmektedir.

Elbette Elçilerin İşleri 14. ve Titus 1. bölümün sıra dışı durumlarda misyonerlik faaliyetlerini tanımladığını görebilmeliyiz. Örneğin, hiçbir Yeni Antlaşma metni yeni kiliseler için ulaşılabilir değildi. Bu nedenle, elçilerin direkt rehberliği ve bilgeliği gerekiyordu. Ayrıca kısa bir süre içinde bu görev için uygun kişilerin ortaya çıkması da mucizeviydi. Belki de bu konuda Rab'bin düşüncesini ayırt etmek için elçilerin özel hizmetine (veya temsilciliğine) gereksinim duyuluyordu. Normal olarak, yeni iman etmiş kişiler bu görev için uygun görülemezdi (1. Timoteos 3:16).

Günümüzde genel durum şudur ki, her kilise en az bir ya da birden fazla ihtiyara sahiptir. Böylece ruhsal durumlarda paydaşlık içerisinde yönlendirebilecek kişiler zaten mevcuttur. Açıkçası bu kişiler bir kardeşin ihtiyar olarak tanınmasında ya da Kutsal Yazılar'dan bir kardeşin bu göreve neden getirilmemesi gerektiğini açıklamada liderliklerini uygulamalıdır. Bu, ihtiyarların ihtiyarlar tarafından atandığı anlamına gelmez, kilisenin Tanrı tarafından atanan liderlerinin bu meselelerde de liderliklerini uygulamakla yükümlü oldukları anlamına gelmektedir. Kutsal Yazılar kilise üyelerinin, ihtiyarlara Rab'bin atamış olduğu kişiler olarak onurlu ve istekli bir şekilde kabul ve itaat etmesini gerektirmektedir. Bu nedenle, belirli bir kardeşin bu görev için Tanrı tarafından atanılan kişi olduğu kilise tarafından açık bir şekilde tanınmalıdır. İhtiyarlar, diyakonlar ve kilise üyeleri bu konuda aynı düşünceye sahip olmalı, herkes bu atamaya razı olmalı, aksi halde bu kişinin yetkisini gerçek bir şekilde kabul etmeye hazır olamazlar (İbraniler 13:7, 17).

Bir İhtiyarın Nitelikleri

Mesih'in kilisesinde bir lider olarak görev alan kişinin bir 'ihtiyar' ya da 'gözetmen' olarak atanması gerektiği beklentisi oluşabilir. İhtiyarlıkla ilgili herhangi bir karar alınmadan önce bu kişinin Rab İsa'ya sunduğu yaşamının ve hizmetinin tamamı bereketlenmeli ve etkilenmelidir. Ayrıca belirtmemiz gerekir ki hiç kimse bu göreve sadık bir hizmetin ödülü ya da uzun bir süredir kilise üyesi olduğu için atanamaz. Kiliseler kendilerini denetlemeleri için Tanrı tarafından armağanları olan ruhsal insanlara ihtiyaç duymaktadır.

Bir kişi ruhsal olduğunu kanıtlaya da ve kilisede iyi bir izlenim bırakmış olsa da yaşamını Kutsal Yazılar'ın gerekliliklerine göre test etmek zorunludur (1. Timoteos bölüm 3 ve Titus bölüm 1). Kendimize 'piskoposun' gerçekte 'gözetmen' olduğunu ve özellikle ihtiyarlara işaret ettiğini anımsatmalıyız. Bu niteliklerin genel olarak ruhsal insanlara işaret ettiğini görmek kolaydır. Ancak, örneğin bu göreve uygun fakat kendi ev halkını yönetemeyecek durumda olan kişilerin de bu görev için gerekli niteliklere sahip olmadığını görmek de kolaydır. Belki kendi hatası olmayabilir fakat ihtiyar olarak bu görevi sürdürmesini imkansız kılan imanlı olmayan, söz dinlemeyen ya da diğer ailevi problemleri olabilir.

Ayrıca şunun da olması mümkündür: kilisede iyi bir izlenime ve üne sahip olmasına rağmen, dünya onu genellikle daha aşağı bir durumda görebilir. Elbette ruhsal insanların dünyada sıkıntılar ve zulümlerle yüzleşmesi beklenmektedir fakat dünyada kötü bir üne sahip olmak bununla eş değer bir durum değildir (1. Timoteos 3:7). Ne yazık ki bir kişinin sevgi gibi belli durumlarda eksiklerinin de olması mümkündür, kilise belki de bu kişiyi hor görebilir- örneğin, her şeye rağmen kolaylıkla öfkelenebilir veya sabırsız bir tutum sergileyebilir (Titus 1:7).

İhtiyarlığa çağrı kesinlikle önemli bir konudur. Bir kişi kilisede en değerli ve ruhsal hizmeti sunabilir ama bu görev için gerekli niteliklere sahip olamayabilir.

İhtiyarların Atanması

Kilise, bir kişiyi ihtiyarlığa atadığında, bu kişiyi büyük bir iş için ayırdıkları ve bu kişinin sürekli olarak Tanrı halkının dualarına ihtiyaç duyacağı ve Ruh'un devamlı olarak mesh etmesine ihtiyaç duyacağını anlamalıdır. Pavlus ve Barnaba ihtiyarlar atadığında (Elçilerin İşleri 14:23) oruç tutmanın beraberinde sürekli dua ettiler. Kilise özel bir tapınma zamanı için bir araya gelmeli, dua ve Söz hizmetiyle Tanrı'nın bereketi bu ciddi aynı zamanda sevinçli

durumun üzerinde olmalıdır.

İhtiyarların Sorumlulukları

Kilise, Rab'bin halkının lütuf içinde büyüdüğü ve müjdenin duyurulduğu bir çevredir. Tanrı halkı dua ettikçe ve Tanrı Sözü vaaz edildikçe Mesih'in krallığı büyür. İhtiyarlar kiliseyi bu büyük eylem içerisinde yönetmelidir.

Tanrı Sözü'nün imanlı ve imanlı olmayanlara duyurulup duyurulmadığı konusunda büyük sorumluluğa sahiptirler. İhtiyarlar arasında 'esas sorumluluğu Söz'de ve doktrinde çalışmak' olan 'Pastörler' bulunmaktadır. Bu, ayrı bir görev olmak zorundadır. Tanrı, bir pastörü kendisini vaaz vermek ve Kutsal Yazılar'ı öğretmek için adamaya çağırmaktadır (Efesliler 4:11).

Ancak ihtiyarlar genel olarak Hristiyanların yüzleştiği durumlarda Söz'ü nasıl aldıklarından ve bunu yaşamlarına nasıl uyguladıklarından sorumludurlar. İhtiyarlar, Rab'bin halkının tamamı için derin bir sevgi beslemeli ve merhametli bir şekilde tavsiye verebilmeli, yönlendirebilmeli, teşvik edebilmeli, öğretebilmeli ve kimi zaman da azarlayabilmelidir. Durumun gerektirdiklerine göre sevgi ve hikmetle, sabırla ve sağlam bir duruşla konuyla alakadar olmalıdır.

Kilisenin müjde tanıklığını sürekli olarak gözden geçirmeli, kiliseyi müjdecilikte daha ileri taşımak için yeni fırsatlar aramalı ve müjdecilikte kiliseyi daha da ileri yönlendirmelidir. Dua, vizyon ve iman adamı olmalı; Mesih'i yüceltmelidir.

Bu, Kutsal Ruh'un bereketine sürekli olarak bağlılık gerektiren büyük bir iştir. Rab bu nedenle bugünlerde kiliselerine değerli ihtiyarlar sağlasın.

9. Kilisede Diyakonlar

Rab, yerel kiliselerinin iyi bir şekilde yönetilmesi ve uygun bir şekilde sürdürülmesi için gerekli bütün sağlayışı yapmıştır. Bir önceki bölümde kiliseyi kayıran hizmeti ele aldık ve Yeni Antlaşma döneminde kilisenin büyük bir yük taşıdığını gördük. Üyelerin birçoğu ihtiyaç içindeydi ve bu nedenle insanlar gerekli ihtiyaçları görmek için sahip olduklarını karşılıksız olarak sundular. Elçiler, materyal dağıtım yönetiminin kendileri için bir zaman kaybı olduğunu gördü ve bunun bir sonucu olarak Tanrı Kelamı gibi önemli bir hizmeti bırakma tehlikesiyle karşı karşıya geldiler. Kiliseden, içlerinden yedi ruhsal ve onurlu kişiyi bu göreve atamak için seçmelerini isteyerek bu problemi çözdüler. Böylece elçiler bu işten tamamen rahatlamış olacak ve kendilerini sürekli olarak dua ve Söz hizmetine verebileceklerdi (Elçilerin İşleri 6:4). Bu, kesinlikle diyakon görevinin çıkış noktasıdır. Diyakon kelimesi, Elçilerin İşleri 6:1'de kullanılan 'hizmet sunma' olarak çevrilen Grekçe kelimedir.

Filipililer 1:1'de Pavlus ve Timoteos, Filipi'deki bütün kilise üyelerini, 'gözetmenleri' ve en son diyakonları selamlamaktadır. Bu ayetteki 'diyakonlar' kelimesini 'hizmet eden kişiler' olarak çevirmek mantıksız değildir. 1. Timoteos 3:8'de tam olarak aynı kelime 'diyakonlar' için kullanılmıştır fakat her iki referansta da Pavlus'un ihtiyarlardan ayrı olarak farklı özel bir görevden söz ettiği anlaşılmaktadır. Elbette aynı Grekçe kelime Kutsal Yazılar'ın bir başka yerinde 'hizmet' olarak çevrilmiş fakat buradaki bağlam hizmet eden kişinin, müjdeyi vaaz eden kişinin insanların ruhsal yararı için hizmet ettiğini vurgulamak için kullanılmıştır.

1. Timoteos 3:8-13'te diyakonların tamamen güvenilir ve kilise tarafından saygı duyulan kişiler olmaları gerektiği ve Tanrı'nın krallığında büyük bir değere sahip olduğu sonucunu çıkarabiliriz.

O halde sorumlulukları nelerdir? Diyakonlar, maddi meselelerle ilgilenmek üzere kilisenin güven duyduğu kişilerdir. İstefanos ve diğer kardeşlere kilisenin maddi hizmetlerini yönetme görevi emanet edilmişti. Böylece bu işin başına getirildiler. Kaynakların dağıtımını tamamen onların elindeydi ve herkes bu görevi onlara emanet etmekten mutluluk duymaktaydı. İyi üne sahip ruhsal kişiler olduklarından kilise, onların kararlarını ve yönetimini kabul etti. Dua ve elçilerin ellerini üzerlerine koymalarıyla bu görev için ayrıldılar ve atandılar.

Böylece günümüzde diyakonlar kilisenin finansal işlerinden sorumlu olan kişilerdir ve paydaşlığın bütün ufak meselelerinden

onlar sorumludurlar. Paydaşlık içindeki ihtiyaçların giderildiğinden ve ibadetin uygun bir şekilde sürdürüldüğünden emin olmalıdırlar. Paydaşlığın tamamı için kilise meseleleri, Mesih'in bedenini ve müjdenin işini anlayan ve bu işi buna uygun olarak yönetebilen kişilerin ellerinde olduğu zaman büyük bir sevinç kaynağıdır. Diyakonlar, yeni ihtiyaçlara karşılık vermeye hazır olmalı ve gerekli görevlerin tamamını sürdürerek kilisenin tüm yaşamına ve gelişimine destek olabilmelidir. Hiç kuşkusuz bu istek, Rab'bin Sofrası için sağlayışı da içermektedir ve bu buyruk yerine getirilirken hizmet etmeleri de yerindedir.

Diyakonların Atanması

Elçilerin İşleri 6. bölümde kilise, bu büyük sorumluluk için uygun olan kişileri kendi aralarından seçti. Bugün de dürüst bir izlenime sahip olan Kutsal Ruh'la ve bilgelikle dolu, yaşamları 1. Timoteos 3:8-12'ye uygun olan kişiler kilise tarafından seçilmeli ve güvenilir kişiler olarak bu görev için ayrılmalıdır. Rab'bin maddi meselelerde sorumlu olan kişiler için bile öncelikle 'temiz bir vicdanla iman sırrını benimseyen kişiler' olmaları gerektiğini söylediğini belirtmemiz gerekmektedir. Eğer bir kilise diyakon olarak kötü bir üne, vizyona sahip ruhsal olmayan kişiler tarafından üzerine yük bindiriyorsa, bu kesinlikle trajik bir durum olacaktır. Bu nedenle Rab, bu kapasitede hizmet edebilecek ve 1. Timoteos 3:13'ün gerektirdiklerini yerine getirebilecek kardeşlerimize büyük bir lütuf sağlasın.

10. Kilise Toplantılarının Yeri

Kilise içerisindeki liderliği ve Tanrı halkının Kutsal Ruh'un armağanlarına sahip ve böylece bütün kilise tarafından kabul edilebilir 'gözetmenler' veya 'ihtiyarlar' aramaları gerektiğini ele aldık. Ayrıca Rab'in kilisenin ihtiyaçları ve Tanrı halkına hizmet etmesi için diyakonlar verdiğini gördük. Bu her iki görev de yetkinin güvenli bir şekilde emanet edilebileceği ve böylece kilisenin bu kişilerin yetkilerini istekli bir şekilde kabul edebileceği ruhsal ve sorumluluk sahibi kişileri çağırmaktadır.

Ancak Tanrı Sözü, kilisenin nihai olarak görkemli Baş tarafından yönetildiğini göstermektedir. Hiç kimse Rab İsa Mesih'in özel temsilcisi olduğunu iddia edemez. Tanrı kusursuz bilgeliği ile yüreklerimizdeki günahları bilerek hiç kimseyi Tanrı halkı üzerinde nihai güç ve yetkiyle donatmamıştır. Kilise tarihi bu yetkiyi kendi üzerine almış kişilerin yaratmış olduğu korkunç yıkımları göstermektedir.

Kilisenin Baş, Tanrı halkı Kendi ismiyle bir araya geldiğinde düşüncesini sunmaktan ve göstermekten özellikle hoşnut olur. Bu nedenle yerel kilise, demokratik bir yapı değil (çoğunluk tarafından yönetilen) fakat Rab'in bir araya gelmiş kilisesine düşüncesini açıkladığı teokratik bir yapıdır (Rab'in Kendisi tarafından yönetilmek). Kilise üyelerinin toplantılarını, fikirlerin ifade edilmesi ve kilise meselelerinin her bir detayının analiz edilmesi için bir fırsat olarak görülmesi tamamen yanlıştır. Aksine kendileriyle Kutsal Ruh aracılığıyla birlikte olan Baş'ın düşüncesini görmek için bir araya geldikleri bir durumdur.

Kilise Toplantılarının Kutsal Kitapsal Temeli

Kutsal Kitap, yukarıda bahsedilen kilise düzenini bizleri yönlendiren açık ve gözle görülür ilkelerle bizlere sunmaktadır. Aşağıda yer aldığı gibi sıralanmaktadır:

1. Matta 18:15-20'de İsa bizlere, kilise disipliniyle kısıtlı olmayan belli başlı buyruklar vermektedir. Özellikle Kendi ismiyle bir araya gelmiş olan halkı arasındadır ve bir araya gelmiş olan kilisesini yeryüzünde nihai yetkiyle yönetir. Bu pasaj, her meselenin kiliseye taşınması gerektiğini değil, fakat kilise toplantılarının nihai yetki yeri olduğunu söylemektedir. Bu, aşırı uç cemaatçi düzenini Kutsal Kitapsal duruştan ayıran önemli ayrımlardan biridir. Aynı şekilde ciddi bir disiplin sorununa işaret ederek 1.

Korintliler 5:4, Rab'bin düşüncesini özellikle kilisesi bir araya geldiğinde açıkladığını vurgulamaktadır.

2. Diyakonların (Elçilerin İşleri 6:3-5) ve habercilerin (Elçilerin İşleri 11:22) seçimi, kilise tarafından yapılmaktaydı ve aynı zamanda misyonerleri aracılığıyla Tanrı'nın işlerinin raporlarını da almaktaydılar (Elçilerin İşleri 14:27).
3. Kutsal Yazılar, bütün imanlıların Kurtarıcı ile birlikte bir paydaşlık içerisinde olduklarını, lütuf ve bilgelikte büyümeleri gerektiğini beyan etmektedir. Kilisenin her bir üyesi Tanrı'nın kahinidir (1. Petrus 2:5, 9); Söz'ünde belirtilen gerçekler üzerinde düşünmeli ve dua etmelidir. En alçakgönüllü imanlı bile kilisede en güçlü vaizden ya da liderden daha aşağı bir durumda Tanrı'nın tahtına yaklaşma fırsatına sahip değildir. Tanrı'nın önünde bu eşitlik, doğal olarak kilise üyelerinin toplantılarının bağlamına yönlendirmektedir.
4. Rab'bin Kendisi (Vahiy 2 ve 3. bölümlerde) kiliselere seslenmiştir. Sözü her kilise üyesi içindir, öyle ki kiliseleri övdüğünde bütün bedeni övmekte, onları azarladığında herkesi eşit sorumluluğa sahip olarak azarlamaktadır.

Böylece bizler, yeryüzünde Rab İsa Mesih'in adıyla bir araya gelen yerel kilisenin Tanrı'nın krallığında özel bir yetkiye sahip olduğunu ve üyelerinin gözetmen ya da ihtiyar olarak kabul ettikleri kişilere mutlu ve alçakgönüllü bir şekilde itaat etmesine rağmen önemli meselelerin masaya yatırıldığı son yerin kilise toplantıları olduğuna inanıyoruz. Bu nedenle Rab'bin işlerini görüşmek üzere kutsalların bir araya geldiği toplantılarda davranış ve uygulamalarımızı dikkatli bir şekilde düşünmemiz gerekmektedir.

11. Kilise Toplantılarının İşleri ve Yönetimi

Kilise üyelerinin toplantıları, yerel kilisenin yaşamında büyük bir öneme sahiptir. Tanrı halkı Rab İsa Mesih'in adıyla bir araya geldiğinde, Rab'bin iradesi özel bir şekilde bildirilir. Bu nedenle, bir kilisenin gerçekleştireceği her ne kadar toplantı var ise de kilise üyelerinin bir araya geldiği toplantı genellikle en zor olanıdır. Bazı kiliselerde uyum içerisinde olmak çok zor ve başkalarını sevmek korkunç bir yükür. Açıkça görülmelidir ki, eğer kilise yaşamının herhangi bir özelliği paydaşlığın genel ruhsal tutumuyla uyum içerisinde değilse yoluna koyulması gereken bir şeyler var demektir. Birçok durumda bu problem, kilise üyelerinin toplantılarının işleri ve yönetimine karşı yanlış bir bakış açısından kaynaklanmaktadır.

Kilise Toplantıları Gerçek Birliğe Dayanmaktadır

Mezmun 133'te, kutsalların paydaşlığının gerçek ruhsal birliğinin mükemmel bir resmi sunulmaktadır. Harun'un başından aşağı dökülen mesh yağı sakalları ve giysisinin uçlarına kadar her yerine yayılmıştır. Davut bunun paydaşlık içerisinde gerçek birliğin bereketi olduğunu söylemekte, tıpkı mesh yağı gibi baştan aşağı her yere nüfuz ettiğini anlatmaktadır. Bu, işlediğimiz konuyla alakadardır. İmanlıların sevgide gerçekten bir olması (Yuhanna 15:12), sevgiyle gerçeği söylemeleri, tek yürek ve tek düşüncede olmaları, Tanrı'mızın tasarısıdır. Paydaşlığın birlik ve sevgisinin bozulmasındansa kişisel bir kayıp yaşamamız çok daha iyidir. Eğer kilisenin ruhsal birliği üzerine yüksek bir ödül konuyorsa, kilise toplantılarının çoğu sıkıntısı asla gün yüzüne çıkmayacaktır.

Kilise Toplantıları, Rab'bin Varlığının Farkındalığını Gerektirmektedir

Bizler bu şekilde bir araya geldiğimizde Rab'bin Başımız olarak aramızda olduğunu fark etmemiz gerekmektedir. İbadet için bir araya gelmemiz ve Rab'bin Sofrası etrafında toplanmamız gibi ciddi bir konudur. Bir araya gelmedeki amacımız, karşımıza çıkan konular üzerinde Rab'bin düşüncesini öğrenmektir. Bu herkesin hazır bir yürekle toplantılara gelmesi ve büyük bir dikkat ve önemle konuşması gerektiği anlamına gelmektedir. Eğer Rab'bin adıyla bir araya geliyorsak, kendi adımızla değil fakat O'nun adıyla konuşmayı arzulamalıyız. Kilise toplantıları Rab'bin halkının arasında olma anlayışından uzak, kişilerin kişisel durumlarından kaynaklanan halk konuşmalarıyla enkaz haline gelmiştir. Rab'bin

'aralarında olduğu' gerçeği, her bir yüree ciddi bir tutum getirmelidir. Hiç şüpheşiz Kutsal Ruh, kilise toplantılarındaki sevgisizlik ve dünyevi tartışmalarla kederlenmektedir.

Kilise Toplantıları Yalnızca Uygun Meselelerle İlgilenmelidir

Yanlış anlamaların ve sıkıntıların bir başka kaynağı da burada bulunmaktadır. İhtiyarların ya da diyakonların ilgi alanları olan meseleleri tartışmak üzere kilise toplantılarının kullanımı, gözle görülür bir şekilde Kutsal Kitap'a uygun değildir çünkü görevlerini inkâr ve ihmal etmektir. Örneğin, kıskanç bir şekilde haklarını korumak diyakonların görevi değildir; ama özel bir hizmet için ayrılmış olduklarını memnuniyetle kabul ve beyan etmek kilise toplantılarının yeridir. Elbette bu, kilisenin göklerin krallığı ile ilgili ağır meselelerle ilgilenmekten kiliseyi inşa etmede daha ileri gitmenin ve müjdeyi dünyanın her yerinde imanlı olmayanlara götürmenin yollarını araştırmakta özgür kılar.

Elçilerin İşleri kitabında Yeruşalim'deki dört kilise toplantısının kayıtlarına sahibiz (bölümler 4, 6, 11 ve 15). Her bir durumda büyük ve oldukça önemli meseleler ele alınmaktadır. Belki de günümüzde kiliseler Mesih'in herkes tarafından tanınması gibi önemli bir mesele yerine önemsiz meselelerle daha çok vakit kaybettiği için müjdeleme işi büyük kayıplar vermektedir..

Rab'bin Düşüncesi Nasıl Bilinir?

Tanrı daima amaçlarını Sözü aracılığıyla açıklar. Yeni vahiylerin verildiği dönemde yaşamamaktayız. Kutsal yazılar elçilerin döneminde tamamlanmıştır ve bu nedenle Tanrı'nın tasarılarının ve bilgeliğinin anlatıldığı yazılara yapılan eklemeler kesinlikle reddedilmelidir. Elçilerin döneminde bile Tanrı Petrus'a konuştuğu gibi konuştuğunda (Elçilerin İşleri 11:5-9) kilise daha öncesinde verilmiş olan Tanrı'nın Sözü'nden bu söylenenleri doğrulamayı gözetliyordu. Elçilerin İşleri dördüncü bölümde kilise, elçilere yapılan tehditleri işitti ve Kutsal Yazılar'ı temel alarak dua etti. Altıncı bölümde, Söz hizmetine tehdit gelmemesi açısından diyakonlar atamaya karar verdiler- Kutsal Kitapsal ilkelerin kullanıldığı açık bir örnek. On birinci bölümde Petrus, Rab İsa'nın sözlerine işaret ederek kiliseye güvence verdi (ayetler 16 ve 17). On beşinci bölümde Yakup, büyük bir etkiyle Eski Antlaşma'dan alıntılar yaparak bütün tartışmayı bir sonuca bağladı (ayetler 15-18).

Bu, tam anlamıyla temel alınması gereken bir durumdur. Kilise, Ruh ile Tanrı'nın Sözü'ne yönlendirilmeyi bekleyerek bir araya

gelmelidir. Örneğin, bir üye müjdenin daha da geliştirilmesi için belli başlı bir girişim tavsiyesinde bulunabilir. Kilise, o zaman bu öğretişle Kutsal Yazılar'ın öğretiş arasında ne tür bir ilişkilendirme olduğunu ele almalıdır. Kutsal Kitapsal prensiplerle tutarlı mı? Mesih'i gerçekten yücelten bir şey mi? Kilisenin herhangi bir öğretişine zarar vermekte mi? Bütün bunlar Kutsal Kitap ışığında açık bir şekilde incelenmeli, ele alınmalıdır. Elbette üyeleri Kutsal Yazılar'a özellikle yönlendirebilen bazı kardeşler olacaktır (muhtemelen pastörler, ihtiyarlar) ama herkes bu kardeşin sözleriyle Tanrı'nın isteği arasındaki ayrımı görebilmelidir. Bu, Sözü şimdi ele aldığımız konulara uygulayan ve zihinlerimizi uyandırarak bizi aydınlatan Kutsal Ruh'un var olan, doğüstü işini inkâr etmek değildir.

Birçok örnek ele alabiliriz. Bir kilise toplantısı, Matta 19:18-20'nin buyruğuyla ilgili ikna olmuş olarak bir araya gelebilir. Kutsal Ruh bu yükü ağır bir şekilde birçok yüreğe yüklemekten hoşnut olmaktadır, öyle ki kilise hem yurtta hem yurt dışında misyonerler göndermeye yönlendirilebilsin.

Rab'be duyulan büyük bir ihtiyaç, Sözü'nü üyelerin yüreklerine güçlü bir şekilde vermesi ve onlara gerçekten ayırt etme yetisi vermesidir. Kiliseler, 'ruhları sınamaya', 'her gün Kutsal Yazılar'ı okumaya' ve göksel bilgeliğin ardından gitmeye hazır olmalıdır.

Kardeşlerin 'Rab korkusuyla ve Kutsal Ruh'un tesellisiyle' ilerlemesi, birlikte birlik içinde yaşamaları ve böylece ruhsal göneng içinde sevinç duymaları çok güzel ve hoşnut edici bir şeydir.

12. Kilisenin İbadeti

Tanrı halkı, onları karanlıktan şaşılmalı ışığına çağırılmış olanı övmek için bir araya gelmeye çağrılmaktadır. Yerel kilisenin öncelikli eylemi, Tanrı'yı yüceltmek ve O'na ibadet etmektir. Eğer bu eylem göz ardı edilecek olursa kilisenin ardına düştüğü diğer her şey etkisiz hale gelecektir (Mezmun 48:1). Yarattılmış olan herhangi bir varlık için Tanrı'ya tapınmamak, bir günahdır fakat İsa Mesih'in fidiyeyle satın almış olduğu kilisesi için ibadette birleşmemiş olmak düşünülemez bir şeydir. Eğer bir kişi gerçekten kurtulmuşsa, aynı düşüncede olan insanlarla birlikte tapınma isteği bir arzu haline gelecektir. Kilise ibadete gerçek anlamda katıldığında, göksel çağrılarına yanıt verebilecektir. Bu nedenle, ibadetimizi bu anlamda sınamaya ve incelemeye yükümlüyüz.

İbadet Şekilleri

Tanrı halkı arasında birçok ibadet şekli türemiştir. Kimi kiliselerde ibadetin belli bir düzenlediği genellikle dua, Kutsal Yazılar'dan okuma ve bir dua kitabı içerisinde önceden yazılmış olan toplulukça verilen cevapların olduğu litürjik bir sistemi takip etmektedirler. Diğer uç noktalarda ise kilise ibadetinde hiçbir yapı ve düzen aramayan ve ibadetin içerisinde o an hissettikleri gibi yeni türler ve davranışlar oluşturan kişiler bulunmaktadır. Kimileri kiliselerimizde genelleşmiş olan ibadet yapısını oldukça çekingen ve korkak ve topluluğun ifade özgürlüğünü kısıtlayan bir yapıda olduğunu iddia etmekte; kimileri de koroların kullanılması vb. topluluğun dahil olduğu ibadet türlerinden kaçınmaktadır. Bu sorunları çözebilmek için kendimize gerçek ibadetin doğasını anımsatmalıyız.

Gerçek İbadet Ruhsal ve Kutsal Kitapsaldır

İsa şöyle söylemiştir: "Tanrı Ruh'tur ve O'na tapınanlar ruhta ve gerçekte tapınmalıdırlar."Yaptığımız her şey yürekten ibadetle tutarlı olmalıdır. Çok açık ki Tanrı halkı hazır ve pak kılınmış yüreklerle bir araya gelmelidir (Mezmun 66:18). Eğer kilise günaha göz yuman birçok üyesiyle birlikte ibadet için bir araya geliyorsa, kilisenin ibadeti büyük ölçüde zarar görecektir. Şu da açıktır ki Tanrı, Tanrı olduğu için tapınılmalıdır. Kutsal Yazılar'ın her yerinde ibadetin bildirildiğini görmekteyiz. Mezmun'larda Tanrı'nın yolları ve harikaları ifade edilmiş, ibadette büyük temalara değinilmiş ve araştırılmıştır. Tanrı Sözü'nde bize sunulan her şey için

tapınılmalıdır.

Bu nedenle Kutsal Yazılar'ın gerçekleriyle ilgili bir anlayışa ve iman etmemize sevinmemiz için yüreklerimizde işleyen Kutsal Ruh'un hizmetiyle ilgili bir anlayışa ihtiyacımız vardır. Tanrı Sözü'nün vaaz edilmesi ibadette önemli bir yere sahiptir. Yanılmaz Kutsal Yazılar, yüreğimizden hayranlık, sevgi ve övgü alabilmelidir. Bir topluluğun Tanrı Sözü vaaz edildikçe ve her yürekten Tanrı'ya gerçek bir ibadet sunuldukça Kutsal Ruh tarafından harekete geçirilmesi oldukça mümkündür. Aynı şey Kutsal Yazılar'ın topluluk tarafından okunmasında da gerçekleşebilmektedir.

Kutsal Yazılar'a uygun olmayan ezgilerin ve duaların Tanrı'ya karşı bir suç olduğunu da ayrıca belirtmemiz gerekmektedir. Duygularımızı harekete geçiren bir dil ya da müzik içerebilirler ama hiçbir anlamda gerçek ibadet olamaz. Hatta Rab'be yakılmış 'yabancı bir ateş' sunusudur (Levililer 10:1). Bunun ciddiyetini asla hafife almamalı, önemini indirgememeliyiz.

İbadetin Duygusal Bir İçeriği Vardır

Gerçek tapınma yürekten gelir, fakat zihni ve duyguları harekete geçirmelidir. Rab'be övgüler sunmak hoşnut edicidir (Mezmur 147:1) ve Ruh gerçek ibadette yer aldıkça harekete geçmek için her hareket mevcuttur. Kiliseleri sıkıntı içerisine sokan ve ibadetin içeriğini bozan iki yanlış bulunmaktadır. İlki duygusalcılıktır. Bu, Ruh'un gerçek ibadetle harekete geçmesiyle duygulardan kaynaklanan durumdan farklıdır. Duygu yaratmak için müzik, duygusal hikaye ve şiir kullanımlarından kaçınılmalıdır. Ruhsal bir eylem olmaksızın duygusal bir atmosfer yaratmak oldukça kolaydır. İbadet eğlenceli olabilir, hatta büyük kalabalıkları etkileyebilir fakat gerçek bir değere asla ulaşamaz.

Diğer tarafta duyguların harekete geçmesiyle mücadele etmeye kararlı kişiler de bulunmaktadır. Öyle donuk ve katı bir atmosfer yaratmaya çalışmaktadırlar ki, ibadette Ruh harekete geçecek olsa Tanrı'yı yücelten duyguların ve sıcaklığın gerçek anlamda yükselmesine engel olmaktadır.

Bu ikisinin ortasını bulup dengelemek güçtür. İbadet, yüreklerimizi övgüde doğru bir şekilde birleştirecek biçimde yönetilmelidir. Öncelikli olarak yüreğin hareket etmediği yerde duygularımızı harekete geçirmeye kalkışmamız gerekmektedir. Ancak Rab Kendisini her birimize değerli kılarken, bir topluluğu sarabilecek gerçek sevinç ve hoşnutluğu da söndürmememiz gerekmektedir.

İbadet Topluluğu İçermektedir

İbadeti yönetmenin en zor açılarından biri, topluluğu dahil ediyor olmasıdır. Anglikan dua kitabında mevcut olan formal yanıtlar gibi yanıtlar bu sorunu çözümleyemez. İnsanların sesli bir şekilde dua ettiği ya da Kutsal Yazılar'dan kimi gerçekleri paylaştığı açık ibadet türü de topluluklar için uygun değildir ve tehlike arz etmektedir.

Diğer tarafta toplulukların yalnızca gözlemci ya da dinleyici olduğu durumlardan da kaçınılmalıdır.

İbadette koro kullanımı ilahi söylemenin bütün topluluğun paylaşabileceği en büyük fırsat olarak görülmesi sorgulanabilir durumdur (Efesliler 5:19; Koloseliler 3:16). Ayrıca Kelam hizmetkârları güçlü ve göreceli düşüncelerin izlediği toplu dualarda büyük dikkat göstermeli, öyle ki topluluğun söylenenleri takip etmesi ve söylenenlerle kendilerini özdeşleştirmeleri güç olmasın.

İbadet ve Vaaz

Bir ibadet hizmetinde Tanrı Sözü'nün vaaz edilmesi anlaşılır olmalıdır. Vaazdan önceki süreci yalnızca bir 'ön hazırlık' olarak görmek yanlıştır. Diğer aşırı uçta litürjik hizmet düzenlemesi izleyen kişiler vaazı ibadetin 'sonsözü' olarak görme hatası içine düşerler.

Tanrı Sözü'nün vaazı ibadetin önemli bir parçasıdır. Kutsal Ruh'un Kelam hizmetkarını yönlendirmesini ve güçlendirmesini içermekte ve vaazı işitenlerin yüreklerinde ve zihinlerinde gerçek bir yanıt oluşturmayı barındırmaktadır. Görkemli bir iştir, belki de Kutsal Yazılar'ı açmak ve onu işitenlerin yaşamlarına uygulamak yeryüzündeki en görkemli iştir. Tanrı, bu yöntemi müjdesini günahkarlara ulaştırmak (1. Korintliler 1:21) ve imanlıları oluşturup bir araya getirmek için seçmiştir. Topluluk, Kelam hizmetkarı gibi derin bir şekilde vaaza bağlı olmalıdır. Rab İsa Mesih, 'kulağı olan işitsin' demektedir (Luka 8:18), ibadet eden ve ruhsal olan bir topluluk Rab'bin Sözü ruhlarına doğrulamasını bekleyerek, istekli yüreklerle ve zihinlerle Söz'e kulak vermelidir.

13. Kiliseler Arası İlişkiler

Şimdiye kadar yerel kilisenin bağımsızlığını ele aldık. Yerel kilisenin, Kutsal Ruh'un yarattığı bir oluşum ve şimdiki çağda evrensel kilisenin temsilcisi olduğunu öğrendik. Ancak diğer yerel kiliselerin de sevgi dolu bir yaklaşım sergilememiz gereken Mesih'te kardeşleri içinde barındırdığı bilincine varmamız gerekmektedir. Hiçbir kilisenin ve kiliseler grubunun yerel paydaşlık üzerinde bir yetki yürütemeyeceğini; fakat Rab İsa Mesih'i ve O'nun Sözü'nü gerçekten seven kiliseler arasında güçlü bağların kalması gerektiğini kabul etmekteyiz. Kiliseler arasındaki paydaşlığın nasıl ifade edilmesi gerektiğini anlamamız oldukça önemlidir.

Karşı Karşıya Gelinecek Tehlikeler

Kutsal Yazılar, yerel kiliselerin Şeytan'ın kullandığı araçlara karşı uyanık olmaları gerektiğini öğretmektedir. Yalnızca imanlı olmayanları kilise içindeki etki alanına getirmeyi amaçlamakla kalmaz (Elçilerin İşleri 20:29), aynı zamanda kilisenin işlerini destekliyormuşçasına yapay bir görünüm sunan kutsal olmayan dış etkileri de kullanır (bakınız Ezra 4:1-3). Yerel kilisenin hiçbir şekilde etrafındaki kiliselerin yönetimi üzerinde kontrol yetkisi yoktur; fakat gerçekten uzaklaşmış olanların etkisine maruz kalmamak da olası değildir ve bu nedenle hatalara karşı tolerans gösterenleri ayırt etmede dikkatli olmak zorundadır. Kardeşler arasında sevgiye duyulan ihtiyaçla tasalanan elçi Yuhanna, Hristiyanların inançtan dönmüş kişilere tutumlarıyla ilgili tamamen katıydı (2. Yuhanna 9-11).

Güçlü mezhepsel bağlar ve bağlılıklardan kaynaklanan en büyük tehlikelerden biri şudur: hatalar kilisenin azınlıklarına nüfuz edebilir ve daha sonra hızlı bir şekilde çoğunluğu etkiler. Mezhepsel kurullara, topluluklara, kilise konseylerine, vb. herhangi bir yetki vermekten daima kaçınmalıyız.

Aynı Düşüncedeki Kiliseler Birbirlerine Destek Vermelidir

Pavlus Korintliler'e mektup yazdığında, Asya'daki kiliselerin selamlarını ilettiler (1. Korintliler 16:19). Aynı şeyi Romalılar 16:23 ve Filipililer 4:21-22'de de yaptı. Kiliseler birbirleri için dua etmek, birbirlerini teşvik etmek ve sevgi göstermek için gerçek anlamda birbirlerinin iyiliğini düşünmelidir. Kardeşlerimizin nasıl başarılı olduğunu ve bizlerin de ona yardım etmek için neler yapabileceğimizi bilmek önemlidir.

Antakya'daki kilise Yahudiye bölgesindeki kardeşlere finansal yardım gönderdi (Elçilerin İşleri 11:27-30) çünkü Rab onların o bölgede oluşabilecek ihtiyacın farkına varmalarını sağladı. Pavlus, 2. Korintliler 8 ve 9 bölümlerinde kiliselerden gelen benzer yardımlara aynı şekilde işaret etmiştir.

Aynı Düşüncedeki Kiliseler Hizmet İşlerini Birlikte Desteklemelidir

Pavlus ve Barnaba, Antakya kilisesi tarafından kilise hizmeti için ayrıldılar. Ancak Filipi kilisesi de sorumluluğunun farkındaydı ve bu hizmeti desteklemede rol oynadı (Filipililer 4:10-15). Kiliselerin hem yurtta hem de denizaşırı ülkelerde hizmet çalışmalarını desteklemekte kaynak oluşturmaları uygundur.

Kiliseler Çözümü Zor Sorunlarla İlgili Birbirlerine Danışabilirler

İlk kiliselerin karşılaştığı en büyük sorunlardan biri, bir kişinin Hristiyan olması için sünnet olup olmaması gerektiği (Elçilerin İşleri 15:1). Yahudiye kilisesinden belli kişiler Antakya'ya gelip, bu meseleyle paydaşlığa rahatsızlık verdi. Pavlus ve Barnaba, sünneti sürdürmenin müjdeye karşı olduğunu söyledi, fakat bu konuyu görüşmek üzere Yeruşalim'deki kiliseye doğru yola çıktılar.

Elbette Yeruşalim'de elçiler bulunmaktaydı, fakat Pavlus'un kendisi de elçiydi. Bu nedenle, yetkisi olduğunu iddia edebilir ve Antakya kilisesinin bağımsızlığı konusunda ısrar edebilirdi. Antakya'daki imanlılar –iyi sonuçlar veren- sevgi ve paydaşlık ruhuyla Yeruşalim'deki kardeşlere danışmayı seçti (Elçilerin İşleri 15:31).

Mümkün olduğunca, yerel kilisenin özerkliği kayıp vermeden kiliseler, cennetin krallığının büyük işinde birbirlerini cesaretlendirmek ve birbirlerine yardım etmek için sevinç duymalıdır. Doktrin ve uygulamada ciddi sorunların mevcut olduğu durumlarda kiliseler, birlikte hareket etmeyi reddedecektir, fakat yine de kendilerini lütuf ve nezaketle idare edeceklerdir.

14. Yerel Kilise Disiplini

Bir Hristiyan yerel kiliseye katıldığında, paydaşlık içerisinde diğer imanlılarla birlikte çok özel bir ilişkinin içerisine girmektedir. Kilisenin tanıklığını desteklemek ve sürdürmek, ibadetinde yer almak, kilisenin eylemlerinde ve yaşamında Rab'be hizmet etmek için kendisini kiliseye bağlı kılar. Kilise üyeliği kesinlikle ciddiye alınmalıdır, hayattaki en önemli bağlılıklardan biridir. Ayrıca kilise üyesi kabul etmektedir ki, Kutsal Yazılar'a uygun hareket ederek ve böylece Rab'bin düşüncesini arayarak bütün kilisenin, Mesih'in halkı için buyurduğu yasalara karşı yaşayan paydaşlık içerisindeki kişilere belli ölçütlerle alma yetkisi vardır.

Pek ilgi çekmeyen bir konu gibi görünebilir, fakat görkemli Başımızı onurlandırmak ve kilisesinin birliğini sürdürmek başlıca arzumuz olmalıdır. 'Buyrukları ağır değildir' ve paydaşlık haklı istekleriyle dikkatli bir şekilde yaşarsa en güzel şeydir. Kimileri günaha neden olan kişilerle başa çıkmak için sadece Kutsal Ruh'a güvenmek gerektiğini söyleyebilir, fakat bu birçok Yeni Antlaşma metnini hiçe saymaktır. Örneğin, gerekli disiplini uygulamada başarısız olan Tiyatira kilisesine karşı Rab'bin yargısını ele alın (Vahiy 2:20).

Kutsal Kitapsal prosedürle ilgili aşına olmamız da oldukça önemlidir, öyle ki herhangi bir durum ortaya çıktığında (ki çıkmaması için sürekli olarak dua etmeliyiz), hikmet ve doğrulukla hareket etmeliyiz. Kutsal Yazılar'ı bilmeyerek, kilise üyelerinin hikmetsizce tepki verdiği durumlar olabilir ve böylece gerekli ve uygun disiplini uygulamak son derece güç olur.

Kilise Disiplinini Gerektiren Günahlar

Mesih'le ve Mesih'in halkı ile bir olmak için bütün suçlarımızı ve değersiz olduğumuzu hissederiz. Yüreklerimizin durumunu biliriz ve her birimiz günaha meyilliyizdir. Tanrı'nın sürekli olarak affına ve merhametine ihtiyaç duymaktayız ve başkalarına bakarken kendimizi üstün göremeyiz. Yüreklerimizin genellikle Rab'be karşı soğuk olduğunu, gururla ve dünyevi düşüncelerle sarsıldığımızı itiraf etmekteyiz. Bu nedenle, kilise disiplini konusu olan durumları anlamak için dikkatli olmalı ve 'ayartılmamak için kendimizi de düşünerek' alçakgönüllü bir ruhla bu konulara yaklaşmalıyız (Galatyalılar 6:1).

1. Bölünme Günahı

Şeytan her zaman kilise içinde sevgisizlik ve bölünmeler

yaratmaya çalışmaktadır. Onu parçalana ayırmayı gözetmektedir. Bu nedenle, kilise üyelerinin bölünmesi çok yanlıştır. Hiç kuşkusuz Rab İsa (Matta 5:23-24; 18:15, 21-22) anlaşılmadığımız kardeşlerimizle hemen uzlaşmanın yollarını gözetmemiz gerektiğini öğretmektedir. Fakat bir üye uzlaşmayı reddederse, o zaman bu bir kilise meselesi haline gelir (Matta 18:17). Bu, bir üye paydaşlık içerisinde uyumsuzluk ve çekişme yaratıyorsa da aynıdır (Romalıları 16:17).

2. Sapkınlık Günahı

Hepimiz müjdenin ruhu-kurtaran ve ruhu-kutsallaştıran doktrinlerini öğreniyoruz ve yeni imanlıların anlayışsızlık ve bilgisizlik göstermeleri de olası bir durumdur. Kilise hizmeti içerisinde birbirimize öğretmeli ve anlayışta gelişim göstermeliyiz. Bir üye öğrenmeyi reddettiğinde ve yanlış olan şeyleri sürdürüp öğrettiğinde, bu kişi bir heretiktir (Titus 3:10) ve kilisenin bu kişiye karşı uygun ve gerekli olan disiplini uygulaması gerekmektedir. Eğer uygulamazsa (birçok kilise yapmamaktadır), yalnızca büyük bir yanlışın içine düşmekle kalmıyordur aynı zaman da günahı da görmezlikten gelmektedir.

3. Ahlaksız Davranış

Kilise, bir üyenin ahlaksız davranış sergilediği durumlarda harekete geçmekle yükümlüdür. Böylesi bir davranış Rab'bi tamamıyla onurlandırmamakta, kiliseye zarar vermekte ve imanlı olmayan bir dünyanın önünde tanıklığı yıkmaktadır. 'Rab'bin tapınma araçlarını taşıyanlar' temiz olmaya çağrılmaktadır (Yeşaya 52:11). 1. Korintliler 5:11 ahlaksız davranışlarını içeren çeşitli günahları sıralamaktadır. Zina ve sarhoşluk buna dâhildir, fakat açgözlülüğü de dâhil ettiğini söylememiz önemlidir!

4. Uygun Olmayan Gidişat

Bir üyenin sorumsuzca hareket etmesi, aylıklık ederek ailesini geçindirmemesi ve genellikle değersiz bir tutum içerisinde davranması mümkündür. Bu, 2. Selanıkliler 3:6, 11'de uygun olmayan gidişat olarak tanımlanmaktadır.

Disiplin Prosedürü

Her zaman hatırlatılmalıdır ki, disiplin 'ceza' değildir! Katolik 'Kilisesi', günah işleyen kişileri cezalandırdığında bunun günahkârın ruhsal yararına olacağı inancıyla büyük bir hata yaptı; bu korkunç hatalar yüzyıllar boyu sürüp gitti. Kilisenin arzusu, düşmüş kardeşin tövbe etmesi ve imana dönmesidir (Galatyalılar 6:1-2; 2.

Korintliler 2:6-8 vb.).

Rab İsa, her şeyin iki ya da üç tanığın tanıklığıyla yapılması gerektiğini öğretmektedir. Şeytan, söylenti ve dedikodu çıkarmayı sever. Hristiyanlar sıklıkla imanlı olmayan ve ne yazık ki daha zayıf kardeşleri tarafından iftiraya uğrarlar. Bu nedenle yapılan her şey açık ve anlaşılır tanıklık temel alınarak yapılmalıdır. Tanıklık olmadan, herhangi bir prosedür uygulanamaz.

Bunun da ötesinde bir kardeş günah işlediğinde, pastör ya da ihtiyarlar bu kardeşin tövbe etmesi ve imana dönmesi için çabalamalıdır. Bütün konu herkes tarafından bilinmedikçe, mesele kilisenin önüne getirilmedikçe, kiliseye gerçek tövbenin gerçekleştiği bilgisi verilmelidir.

Eğer tövbe gerçekleşmiyorsa, kilise soruna dikkat çekmelidir (Matta 18:17; 1. Korintliler 5:4), çünkü suç işleyen kişi Tanrı'nın Sözü'ne direnmekte ve Rab'bi ve halkını onurlandırmamaktadır. Artık, kilisenin atabileceği tek adım kişiyi paydaşlıktan çekmektir. Bu kişiye imanlı olmayan ve paydaşlığın bir üyesi olmayan bir kişi gibi muamele gösterilmelidir (Matta 18:17; 2. Selanikliler 3:11, 14). Ancak bir düşman gibi davranılmamalı, bir kardeş olarak uyarılmalıdır (2. Selanikliler 3:15).

Uygulamada bu, suç işlemiş olan kişinin artık kurtulmuş bir kişi olarak sayılmaması anlamına gelmektedir. Kilise üyeliği geçici olarak durdurulur, Rab'bin Sofrası'na katılması yasaklanır ve Hristiyan hizmetinden alınır. Kiliseyle olan ilişkisi durdurulur, fakat herkes imana dönmesi için dua eder ve bunu özlemle bekler. Bu, aforozdur.

1.Korintliler 5:11, kiliseye aileleri ayırma hakkını vermez (Ayrılıkçı Kardeşler'in iddia ettiği üzere). İman etmelerini istesek ve bunun için dua etsek de, ahlak sahibi olmayan kişilerle paydaşlık içerisinde bulunmayı tercih etmemeliyiz. Aynı şekilde günah işleyen bir kardeş için dua ederek ve onu ikna etmeye çalışarak elimizden gelenin en iyisini yapmış oluruz, fakat ona davranışlarından mutlu olduğumuz ya da paydaşlık içerisine girebileceğimiz bir kişi gibi yaklaşmamalıyız. Muhtemel olarak böylelerin dostluğunu kabul etmemeliyiz, yine de her zaman sevgi dolu ve istekli yürekle onlara yaklaşmalıyız.

Tanrı'nın Ruhu bizleri günahattan uzak tutsun ve bizler her zaman büyük bir sevgiyle birbirimizi cesaretlendirelim ve geliştirebilelim.

Dipnot

Cesaretiniz yıkılmasın! Dünyadaki kiliseler hiçbir zaman mükemmel olmayacak çünkü mükemmel olmayan Hristiyanları içinde barındırmaktadır. Kişisel günahlarımız, Kutsal Yazılar'ı ihmal etmeye ve onlara itaatsizlik etmeye olan eğilimimiz, çağrımızı unutmaya olan hazır bulunurluğumuz ve duada ihtiyatsız olduğumuz için kederleniriz. Kiliselerimiz de aynı başarısızlıklardan geçer. Yerel kilise yaşamında Tanrı'nın iradesine kusursuz riayet için istek dolu yürekler taşımamızdır.

Hiç kuşkusuz bu çok zor bir iştir. Rab'bi gerçekten seven birçok kişiye Kutsal Kitapsal kilisecilik öğretilmemiştir ve 'geleneksel' kilise yaşamlarının doğru olmadığını kabul etmeyi son derece güç bulurlar. Her şeyi tek bir seferde öğrenemezler ve bu tür durumların içerisine giren pastörler, yıllardır olan hizmetlerinin büyük bir elementinin insanları gerçeği daha iyi anlamalarına yol açacağına farkına varacaklar.

Günümüzdeki bütün kiliselerin kurak bir durumda olduğu, artık geliştirilemeyecekleri, Kutsal Kitapsal kiliseciliği öğretmek zorunda olmamıza rağmen başarı umudu beslemememiz kararına varmış kötümser kişilere de dikkat etmeliyiz. Böyle değersiz bir duruşa, Kurtarıcımızın kiliselerini sevdiğini, onları değerli kanıyla satın aldığını ve günahlarını bizim bildiğimizden daha iyi bildiğini söyleyerek karşılık vermeliyiz. Bir gün Mesih, muhteşem bir görkem içinde geri dönecek ve bütün Kilise göksel Damadı için tamamen kusursuz, tam ve uygun hale gelecektir. Her birimiz o gün için çalışıyoruz ve Tanrı'nın Ruhu'nun gücüne güveniyoruz, çünkü Tanrı lütufkar bir şekilde Kutsal Yazılar'ını kiliselere uygulamakta, bu işi tamamlamaktadır. Aynı zamanda, kilisede Mesih'in görkeminin izlerini yakaladığımız, Tanrısal düzenin ardından gitmek için gayret ettiğimiz ve Tanrısal bereket altında gerçek gelişimin olduğu anlar vardır.

Fakat Müjde tarihi boyunca Hristiyanların, kiliseleriyle ilgili acı veren seçimlerle karşılaştığını hatırlamalıyız. İşlediğimiz bölümlerde ele almadığımız bir konu bulunmaktadır; fakat kısaca bahsetmek gerekmektedir. Kimi zaman kiliseler tamamen gerçekten uzaklaşırlar. Bunun birçok nedeni vardır, neredeyse hepsi genişleme ve büyüme vaadi veren bir tavizle başlar. Günümüzdeki kiliselerin durumunu gözlemlediğimizde, kuşkusuz geçen yüzyıllar içinde çoğu kilise Kutsal Kitap'tan uzaklaşmıştır- belki vaazlarında belki üyelerinin inançlarında ya da uygulamalarında- ibadetlerinde ve işlerinde.

Kilise yaşamı ve uygulaması için Tanrısal düzeni kurmak ve sürdürmek için Kutsal Kitap'a iman eden kiliselerimiz arasında çalışıyor olmamıza rağmen, Kutsal Kitap'ın inkar edildiği ve Müjde'nin görkemli doktrinlerinin terk edildiği yerde, gerçek kilise yaşamına rastlanmayacağı fark edilmelidir. Daima imanlıların büyük yürek sancısının kilisede kaldığı anlamına gelmektedir, fakat ibadet ve Hristiyan hizmetinde ancak Kutsal Yazılar'a iman eden ve onu uygulayan kişilerle paydaşlık içinde olabiliriz. Kendimiz ve ailelerimiz için, istekli ve meyve veren bir şekilde aralarında çalışabileceğimiz aynı düşüncede olduğumuz kardeşlerin olduğu kiliseler aramalıyız. Bazen karar vermek çok zordur; durum öyle kötüye gider ki başka yerlerde kilise bağlantıları aranır; çokları Rab'bin bu konuda öncülük etmesi ve yönlendirmesi için dua etmek durumunda kalır.

Söylememiz o ki, kiliselerimiz için dua etmeyi ve kiliselerimizi gözetmeyi asla bırakmamalıyız. Uzlaşılamayan kürsü hizmetkarlarına yardımcı olmalı, büyük Başımızdan öğrendiğimiz her şeye karşılık vermeliyiz. Öyle ki günümüzdeki müjde kiliseleri için 'Gelişen ve Rab korkusu içinde yaşayan topluluk, Kutsal Ruh'un yardımıyla sayıca büyüyordu' (Elçilerin İşleri 9:31) denilebilsin.

Bu kitap, **Ahlak Kutsal Kitapı Göre Etik**, Hristiyan inancının ahlak anlayışını sizlere sunmaktadır. Kulaktan dolma bilgilerle ya da inançların birbirleriyle yarışı içinde söylenilmiş sözlerden değil de, konuyu asıl kaynağından öğrenmek isteyenler için bir başvuru kitabıdır. Ülkemiz Hristiyanları, inançlar üzerine çalışma-araştırma yapanlar ve ilahiyatçılar için kaynak olabilecek bu kitap, ayrıca dilimizde konusu üzerinde, Hristiyan bakış açısı ile yazılmış ilk eser olma özelliğini de taşımaktadır.

Okumak isterseniz bu web adresinden kitabı satın alabilirsiniz:

<http://www.kitabimukaddes.com/hristiyan yayinlari/yorum/ahlak.html>

Kutsal Kitap
Çalışma Serisi

AHLAK

Kutsal Kitap'a Göre Etik

Rev. Turgay Üçal
Derek Malcolm

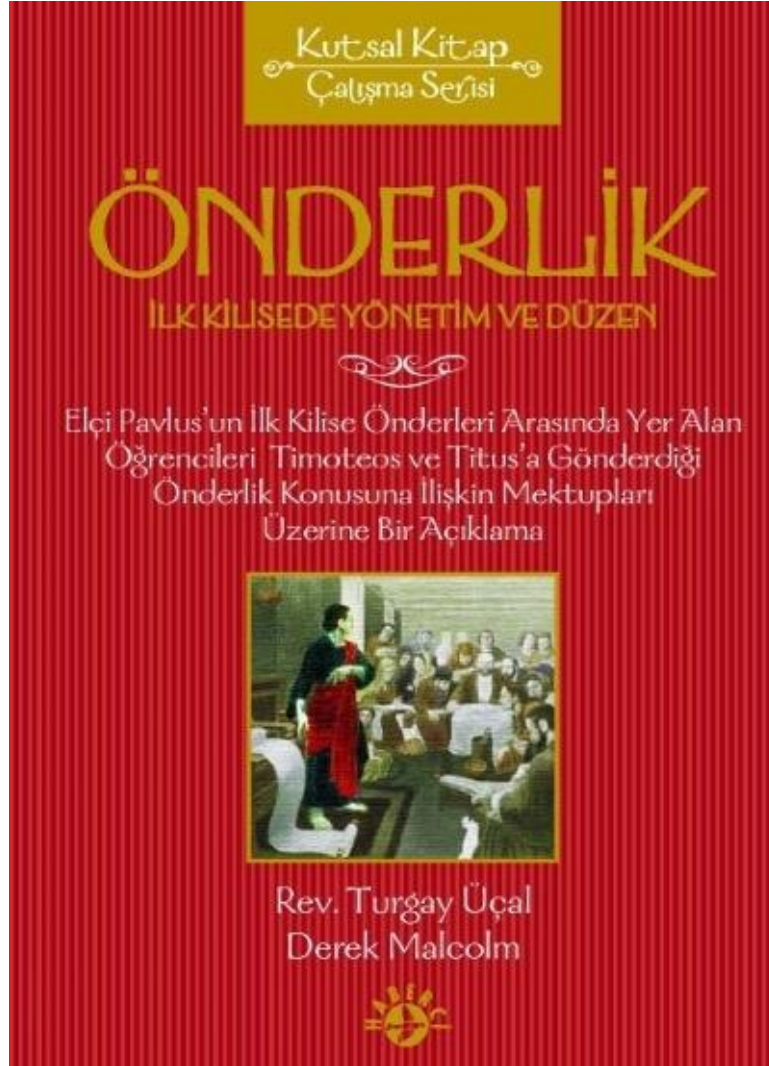
GENİŞLETİLMİŞ İKİNCİ BASIM

Bu kitap, **Önderlik: İlk Kilisede Yönetim ve Düzen**, özellikle kilisenin ilk oluşum dönemindeki önderlik anlayışını merak edenler, ilk kilise tarihi üzerinde çalışma ve araştırma yapanlar için, ilk kilise tarihine giriş öncesi bir ön eser olarak önemli kaynaklardan biridir.

Okumak isterseniz bu web adresinden kitabı satın alabilirsiniz:

http://www.idefix.com/kitap/haberci/firma_urun.asp?fid=4218-5

Bu Kitap beğendiniz mi?

Daha fazla ücretsiz e-Kitaplar Hristiyan Kitaplar.com'dan indirebilirsiniz.

Nigel Lacey yazar olarak beğendiniz mi? [Yazarın tüm kitaplar şuradan indirebilirsiniz.](#)

[Türkiye'de Kilise Adresleri](#)